

ARGUMENT

Am scris aceste poeme într-o vreme de zbućiumare tăcută și de deznădejde tragică. Era vremea cînd se sfărîmau idealurile cu pornirea furioasă cu care trebuie să se fi dărîmat odinioară idoli de pe altarele lor de marmură albă. Conștiința obștească pălea; omul privea încruntat și trist. Cînd conștiința supremă se stinge, se face noapte în suflete. Și soarele sta gata să apună. Razele sale din urmă întindeau pe cerul odată limpede o mantie de purpură și aur. Mulțimea privea înfiorată, căci apropierea întunerecului este totdeauna înfiorătoare. Pe buzele sale vinete rugile triste erau șoptite cu teamă, ca într-o biserică veche. Eu n-am fost decît un glas din mulțime.

AUTORUL

FECIOARA ÎN ALB

I

La Sinaia-n mănăstire
De sub arcul cărunțit
Luminos de fericire
Sboară cîntul potolit;

Către bolta azurie
Se înalță aruncînd
Blondul val de poezie
Peste straniul meu gînd.

Pun făcliile de ceară
Fața negrului altar
Într-o vie, calda pară
Ca într-un nimb de aur clar.

Și pe frunțile plecate
În ploioase rugi ferbinți
Cade trista voluptate
Din adîncii ochi de sfinți.

La Sinaia-n mănăstire
Ochii triști și chinuiți
Peste file de psaltire
Se apleacă linistiți.

Peste toți s-abate clipa
Albelor înfiorări;
Ruga-și tremura aripa
Blîndelor înduioșări.

Stinsă-i flacăra de vise
Din trecutul greu și-amar:
Crini cu florile deschise
Plîng la umbra de altar.

Și din bolta înstelată
A bisericii, încet
Cade pacea fermecată
Peste tragicul poet.

La Sinaia-n mănăstire
Sub căruntul arc oval
În de aur poleire
Apăru profilul pal.

Pală-n rochia ei albă
Sta fecioara ca un crin:
Întrupare fină, dalbă
Dintr-un vis de cherubin.

De sub greaua boltă parcă
Tresărit în mine lin
Visul blîndului Petrarca
Îmbătat de cer senin.

Și-a mea frunte idolatră
Am plecat-o pocăit
Peste recea, veche piatră
De sub arcul cărunțit.

II

Ochii mari și melancolici,
Triști de visele duioase,
M-au privit odată dornici
Pe sub gene mătăsoase.

Și în calda tremurare
Din adînce lor ispită,
Ei păreau o rugă care
Se înalță tăinuită.

Fața pală ca petala
Rozelor de primăvară
Se-nclină cu ideala

Rafaelică fecioară.

De-al său zîmbet, ca și blîndul
Suflet îmbătat de rouă,
Înfloreă extatic gîndul
Fermecat de viața nouă.

Iar cu sbor de aripi fine
Cobora pe raze clare
Din înalturi cristaline
Lin, albastra-nseninare.

Și dorința chinuită,
Groaza mea de alta dată
Fu o umbră rătăcită
Peste-o seară parfumată.

III

Botticelli întristatul.
Mult vestitul florentin,
Suflet dulce ca-nstelatul
Cer de-al nopței farmec plin.

Urmărit de viziunea
Sfînt-a lumilor de sus
Măiestrit-a fin minunea
Idealului apus.

Și fecioarele lui pale,
Visătoare frumuseți,
Pe noianuri de petale
Plîng de dorul altor vieți.

Întristate, grațioase
Se înclina ca un crin;
Ce-o fi plîns în nopți duioase
Mult vestitul florentin!

Sfînta botticelliană
E-adorata și-al meu vis

Ca o fragedă liană
Într-o rugă s-a deschis.
Plin de grația tristeței
Feciorelnice, mă-nchin
Albei flori a tinereței
Ca vestitul florentin.

Numai gânduri vechi, ciudate,
Negre flăcări care ard.
Aprind grelele păcate
Cu parfum păgîn de nard.

IV

Melancolia adorărei
Cu mâni întinse, obosite,
În ceasul sfînt al înserărei
La țarm de ape liniștite,

Eu o cunosc. Odinioară
În vremea negrelor vedenii
Simțeam ce dulce mă doboară
Cu-o tremurare caldă-a genii.

Căci obosit am fost si-n minte
Torturătorul vis chimeric
M-a îndemnat mereu-nainte
Pierdut în marea de-ntuneric.

La poarta albă-a fericirei
Acuma bat ca-n aiurare;
Doritul ceas al mîntuirii
L-aștept în caldă tremurare.

Mi-e fruntea arsă și-nnegrită
De-așa de lungă așteptare,
Și gura mea e ofilită
Chemînd suprema sărutare.

Melancolia adorărei
Cu mâni întinse, obosite,

O simt ca-n ceasul înserării
La țărniș de ape liniștite.

V

O, marile pasionate,
O, tragicile Magdalene,
Femei etern îndurerate
Ca niște triste cantilene,

Au urmărit pe drumuri grele,
Ca o lumină ce s-aprinde
În noaptea neagră, fără stele,
Ceea ce nu se poate prinde.

Cu mâni întinse înainte,
Cu ochii negri de păcate,
Au rătăcit purtând în minte
Supremul vis de voluptate.

Și tremurând în adorarea
Întunecatelor abisuri
S-au depărtat în căutarea
De tănuite paradisiuri.

Le-am însoțit; erau frumoase
Și gestul lor de stăpânire
Punea pe buzele-mi setoase
A voluptății amăgire.

Dar mă întorc din lunga cale,
De visuri roșii sîngerată;
Mi-e dor de-un cîntec plin de jale,
De-o adiere parfumată.

S-ascult cuvintele grăite
Ca într-un imn de fericire,
Asemeni rugilor șoptite
Sub vechiul arc din mănăstire;

Pe cînd deasupra aplecată,

În semn de veșnică iertare,
Va coborî înseninată
Privirea albelor fecioare.

VI

Tu ești o albă rugăciune
'nălțată-n templul sfânt al vieții,
Asemeni rozelor plâpînde
Ce-n ceasul clar al dimineții
Zîmbesc de rouă tremurînde.

Tu ești o blîndă rugăciune
Asemeni binecuvîntărei
Ce din 'nălțimea azurie
Coboară-n faptul înserării
Pe-un val de lină armonie.

Tu ești o caldă rugăciune
Ca o privire de madonă
Iar vorba ta înaripată
E un parfum de anemonă
La o icoană întristată.

Tu ești o sfîntă rugăciune
Căzînd pe frunți în umilință,
O, de-aș putea cunoaște-odată,
Misterul rugei fără pată!

VII

Blonde visuri înstelate,
Voluptoasă poezie,
Le-am purtat orgolioase
Ca pe-o mantă purpurie.

De-a lor caldă strălucire
Și de ritmul lor molatec,
Se-mbăta visarea tristă
Din trecutu-mi singuratec.

Și în tragicul orgoliu
Din vieța sbuciumată
Numai ele-au pus frunte-mi
Pala floare parfumată.

Dar acum regala mantă
Purpurie, dinainte
Ți-o aștern în tremurarea
Așteptării clipei sfinte.

Mîna ce-a făcut odată
Largul gest de cucerire
Se apleacă sfiicioasă
Cu adîncă umilire.

Tu să treci surîzătoare,
Albă-n rochia ta clară,
Răspîndind în jur parfumul
Visului de primăvară.

VIII

Stingheră tinereță, streină de plăcere!
Ea n-are roze-n plete, nici rîsuri fericite
Și amforele-s goale de vinuri strălucite
Iar fața ei e față de sbucium și durere.

În noaptea-ntunecată se-nvăluie-n tăcere
Cu straniu vâl chimeric pe doruri chinuite;
Pe note lungi și triste, cu glasuri aiurite,
Pornește singuratec un tragic *Miserere*.

Eu nu am cîntul vesel din temple larg deschise,
Nici fruntea-ncununată de verzi cununi de palmi,
Căci viersul meu e viersul pierdut al unor psalmi
Cîntat sub grea povară din lumile de vise.

Ci trec ca umbra-n giulgiu în nopți de rătăcire,
'Nălțînd privirea stinsă spre ceruri sbuciumate;
Sub pașii mei petale de flori îndurerate
Se sting în invocarea de imnuri de iubire.

IX

Era odată-un prinț vestit
Cu ochii triști, cu fața blîndă;
Un viers de cîntec rătăcit
Doinea în vorba-i tremurîndă.
Pe tristul prinț cu ochii mari
Un gînd adînc de pribegie
Spre negrii codri solitari
Îl îndemna cu viclenie.
Ah, pală-i floarea de cicoare
Ca floarea dorului ce moare!

Un cal și-o spadă și-a gătit
Și s-a pierdut în depărtare,
Vai, blîndul, tristul prinț vestit!
Ce triști sunt crinii pe cărare!
În urma lui, îngîndurat,
Privea un chip alb de fecioară
Dar numai colbul argintat
Se joacă-n razele de seară.
Ce tristă-i floarea de cicoare,
Ah, floarea dorului ce moare!

Trecut-a timp și s-au lăsat
Dureri pe-ntinsa-mpărăție
De dorul celui ce-a plecat
Pe lungul drum de pribegie,
Iar ochii candizi și albaștri
Ce-au plîns pe urma frumuseței
Păreau pe ceruri niste aștri
Pierind în zarea dimineței.
Și plînge floare de cicoare
Ah, floarea dorului ce moare!

Tîrziu de tot a revenit,
Într-un amurg de toamnă rece.
Vai, blîndul, tristul prinț vestit
Era o umbră care trece
Înfășurată-ntunecat
În greaua mantie de vise:

Domnea tăcere în palat,
Fecioara palidă murise.
Uscată-i floare de cicoare
Ah, floarea dorului ce moare!

X

Și nota fu din nou sonoră
Și gravă ca o invocare
A dragostelor triumfale
La singuratece altare.

Părea o mare-nvăpăiată
Măreața boltă purpurie
Scăldată-n aurul de seară:
Un cer de veche tragedie.

Plutea o-ntinsă dezolare,
Ca o mînie aruncată
În șoapta vînturilor triste;
Plîngea Isolda sbuciumată.

”Tristan! Din ceasurile sfinte
Tortura dulce mi-o revarsă;
Din lanțuri grele îți apleacă
Spre mine fruntea ta cea arsă!”

Și nota fu și mai sonoră
Și gravă ca o renunțare
La dragostile ce-au fost plînse
În cea din urmă îmbrățișare.

”Isolda! Albă ca o rugă,
O, lasă zilele-asfințite;
E noapte neagră-n al meu suflet
Și plîng cîntările iubite!”

Și nota fu și mai sonoră
Și gravă ca o blestemare
A dragostelor sîngeroase
În greul ceas de remușcare.

XI

Fecioarele îngenunchiate
Pe lespezi reci în mănăstiri
Au frunțile încununate
De slava dulcilor martiri.

Fecioarele cari se închină
În liniștea din mănăstiri,
Au în privirea lor senină
Ceva din tristele iubiri.

Fecioarele cari visează
În învechite mănăstiri
Strălucitoare-s ca o rază
A misticelor fericiri.

Dar sunt fecioare sbuciumate
Ce plîng în negre mănăstiri.
Ah, tragicele adorate
În clipa albei pocăiri!

XII

Apune soarele pe dealuri
În slava purpurei de sînge,
Și răsunînd adînc din valuri
Doinește-un glas și parc-ar plînge;
De simți o caldă adiere
Trecînd pe fruntea ta curată,
Ca și o șoaptă care pierе
Sub bolta serei înstelată,
Să știi că-i ruga mea senină,
Ca visul nopților de vară,
Ce se înalță-n umbra lină
În ceasul jertfelor de seară.

De vezi plutind pe blonda rază
O umbră albă, visătoare,
Și crezi că-i îngerul de pază

Cu aripi lungi ocrotitoare,
Să nu te-nșeli, căci visu-mi trece
În zborul său primăvăratec
Și-i tot așa de alb și rece
Cînd se înalță singuratec
Spre marea boltă luminoasă,
Făcînd durerea mai amară
Și amintirea mai duioasă
În ceasul jertfelor de seară.

Și dacă roua clară cade
Frumoșii ochi adînci de-i scaldă.
Cînd treci sub vechile arcade
În parfumată noapte caldă,
Nu-i roua rozelor în floare
Căzută-n noapțile cu lună,
Nici plînsul dulce de izvoare,
Ci e iubirea mea nebună.
Căci lacrimi mari și tănuite
Ca roua limpede și rară
Coboară-ncet și liniștite
În ceasul jertfelor de seară.

XIII

Coboară seara blîndă umbrînd albastra cale,
Și pacea lin se lasă-n gîndurile tale;
Pe fața ta tristeța de-aducere-aminte
A pus melancolia profilurilor sfinte
Cînd singur vasul tainic, în preajmă stă veghind.
Ah, cîte visuri blonde văzut-am eu murind!

Ci arșă e-a mea frunte de aprigă dorință
Și buzile-s setoase de dulcea suferința
A caldelor săruturi vibrînd de voluptatea
Ce plînge-n noaptea sfîntă, vrăjînd singurătatea
În care flori albastre visează adormind!
Ah, cîte visuri blonde văzut-am eu murind.

Eternul dor ce puse în noapți de duioșie
Pe fruntea mea cernită cununi de poezie
Spre tine ca o rază mă-mbie și mă cheamă,

Dar lacrimile triste mă turbură de teamă
Să nu văd visul gingaș în negură pierind.
Ah, câte visuri blonde văzut-am eu murind!

Și-acum când întrupată frumoasă înainte
Te am, ce vâl de ceață coboară pe-a mea minte
Si-ntunecă privirea de tremur să nu piară
Vedenia-ți ca fața nălucilor de seară
În dulce-amurg de vară fantastice plutind?
Ah, câte visuri blonde văzut-am eu murind!

Sub farmecul din juru-mi din dreapta mi-aș întinde
Și mijlocul subțire în brațe l-aș cuprinde,
Ah, mijlocul ce pare o ramură-nflorită
De albe roze pale în noaptea-nvăluită
În mantia albastră de stele strălucind!
Dar câte visuri blonde văzut-am eu murind!

XIV

Ca să-ți vrăjesc singurătatea
Venii cu cânturi cari-ncet
Suspină limpezi pe ghitare...
Ah, iese luna din boschet!

Și ca să dau avînt visărei,
Din flaut note argintii
Se-nalță-n seara parfumată
Strălucitoare și sglobii.

Iar ca să dau serbărei mîndre
Din vremi păgîne dulci fiori,
Pusei pe frunte mea senină
Cununi de crini mirositori.

Peste balconul de ghirlande
Te-apleci și stai pierdută-n vis
Ca o coloană de lumină
Într-un amurg de paradis.

Dar de-ai lăsa să-ți cadă roza
Ce sîngerată-ți stă în mîni

Și-ai tremura din înălțime
Privirea ochilor stăpîni.

Pe încordate struni de harpe
Ce plîng de dor abia-nflorit,
S-ar veștezi sărmana floare
C-un vaiet trist și prelungit.

Și-n noaptea caldă, visătoare,
Înfiorat nebunul cînt
S-ar pierde-n umbra viorie
Pe aripi sprintene de vînt.

XV

Tu ești o roză parfumată
Din valea Șirazului cald,
Iar ochii tăi ascund, curată,
Lucirea mării de smarald.

În părul tău ca diamantul
De flăcări negre-ntunecat,
Și-a revărsat întreg Levantul
Misterul antic și ciudat.

Și cînd în seri de primăvară
Treci singuratecă încet,
Pari o visare albă, clară,
Elegiacă de poet.

Eu sunt un imn duios ce plînge
Pe triste note de viori,
Pe cînd în zări, pribeag, se stinge
Amurgul rece de fiori.

Și în grădina ce visează
Sub adierile de vînt
E numai un parfum în rază
Și viersul lin al unui cînt.

XVI

Noapte ochilor albaștri ți se-ntunecă și cade
Liniștită și măreață cu încete, dulci sacade,
Iar adîncul lor de patimi și de doruri nepătrunse
Cari zac întunecate în adâncurile-ascunse
Ale visului de aur din iubirile-asfințite,
Cu icoane-abia zărite și cu nume cald șoptite.
Și din taina lor ce vine arzătoare și profundă
Ca un sol primăvăratec, cu un glas încet de undă,
Brună patima răsare, cu-nțelesuri vechi, păgîne,
De înfioră-n voluptate ruga nopților bătrîne.
Vîntul serei își trimise blînd șăgalnicii fiori
Printre frunzele de cipriși, peste tinerele flori;
Trandafirii scuturat-au sîngeratele petale
Ce căzură-nvinețite de cruzimea buzei tale
Și pieriră risipite pe cărarea fermecată
De luciri misterioase și de umbră parfumată.
Numai tu rămîi pe gînduri fără veste înțeleaptă
Și surîzi neștiutoare ca o statuă de dreaptă,
Templu alb, stăpînitore către care se-ndreptară
În zadar cerșiri din ochii ce-al tău farmec îndurară.
Căci mă turburi ca și noaptea ce imensă, nesfîrșită,
Își desfășură aripa peste lumea adormită,
De sculptează-n umbra neagră marmoreicul tău sîn
Și-a mea frunte ce se-nclină ca un trist și palid crin.

XVII

Sună pe dealuri doina bătrînă,
Noaptea se-ntinde-n singurătate,
Peste adîncuri veșnic stăpînă.
- Palide vise cresc pe-noptate.

Vîntul prin frunze palide trece,
Roua se lasă limpede, rară
Peste-nvechita marmură rece.
- Curg lacrimi calde în noaptea clară.

Searbede raze curg adormite,
Luna zîmbește, blondă și dragă
Culmilor albe și fericite.
- Numai durerea-mi plînge pribeagă.

XVIII

Toată noaptea argintată
Pribegind pe drum m-am dus;
Mă privea adânc mirată
Mîngîioasa stea de sus.

Mîngîioasa stea din zare
Tremurînd încet visa;
Din petale-albastra floare
Triste lacrimi revărsa.

Triste lacrimi curg în noapte
Din frumoșii ochi cerniți.
Eu mă duc. Duioose șoapte
Trec prin teii înfloriți.

XIX

O, ceasul trist al renunțării
Pe frunți a pus melancolii
Și-n glas fiorul înserării
Cu dureroase nostalgii.

E oare imnul de-ngropare
A fericirilor sfîrșite,
Sau e durere viitoare
Căzînd pe visuri chinuite?

Ah, de-am fi mers pe drumul vieții
În mîini cu albe flori de crini,
Pierduți în zarea dimineții,
Cu visuri blonde-n ochi senini!

Ne-am fi pierdut în adorarea
Eternei sfinte simfonii
Ce-ar fi vărsat-o depărtarea
Pe fruntea noastră de copii.

Ci tu rămîi figura clară

Și albă-n rochia ta pală:
O fină marmoră-ntr-o seară
De o tristeță ideală,

La care-n calea depărtată
În întunec mă închin,
'Nălțînd privirea-ntunecată
De trist și dornic pelerin.

XX

Puțin parfum în umbra lină,
Surîsul florilor de seară,
O rugăciune-abia șoptită,
Un vis pierdut în noaptea clară,

Ce melancolică, senină,
În cadrul său de primăvară,
Se pierde-n negură vrăjită
De albe sonuri de chitară.

CÎND VIOARELE TĂCURĂ

I

Vioarele tăcură. O, nota cea din urmă
Ce plînge răslețită pe strunele-nvechite,
Și-n noaptea solitară, o, cîntul ce se curmă
Pe visurile stinse din suflete-ostenite.

Arcușurile albe în noaptea solitară
Statura: triste paseri cu aripile întinse,
Păreau c-așteaptă semne, și strunele vibrară.
Ah, strunele, ce tremur de viață le cuprinse!

Și degetele fine, în umbra sclipitoare
Păreau ca niște clape de fildes, ridicate
Pe flaute de aur în seri de evocare
A imnurilor triste din templele uitate.

Murise însă cîntul de veche voluptate,
Și triste și stinghere vioarele părură
În noaptea-ntunecată de grea singurătate
Fecioare-mpovărate de-a viselor tortură.

II

Și flautul magic vorbi; tremurată,
O notă stîngace sălta peste clape
Ca vocile stinse în murmur de ape,
Și-ncet simfonia căzu întristată.

Plutea o durere ca-n tainele sfinte
Pe sala cea veche, și-n flacări aprinse
Murea ziua albă pe stofele-ntinse
Iar flautul magic plîngea înainte.

Mănunchiuri albastre de mici vioarele
Lăsară parfumuri subtile și clare
În preajmă: o dulce și caldă-ntristare,
Și nota ușoară lovea în perdele.

Ea sta glorioasă ca-n razele sfinte,
Și iată! În vraja de note ușoare
Iubeam pe frumoasa etern visătoare;
Iar flautul magic plîngea înainte.

III

Cîntarea care n-a fost spusă
E mai frumoasă ca oricare;
Misterul ei e o beție
De voluptoasă-ndurerare.

În nota sfîntă care pierde,
În tremurările sfioase
A unor rugi de Magdalene
Curg clare lacrimi prețioase,

Dar în cîntarea fără nume
Ascunsă-n negrele vioare,
E-o tragedie tăinuită;
Plîng albe vise moarte-n floare.

Tristeța lor neprihănită
Atît e de chinuitoare,
Că pune-n suflete pătate
O mistică înfiorare.

Și o chemare zace în ele
De-o zdrobitoare nostalgie:
Tortura ei necunoscută
Este suprema poezie.

Și cel menit să ducă dorul
Cîntărei sfinte și alese
Își simte inima cuprinsă
De suferinți neînțelese.

În flacără nemistuită
S-aprinde sufletul și arde
Și moare dornic de misterul

Cîntării stranii de pe coarde.

Ah, cînd în inemi sbuciumate
Orice dorințe-ncet se curmă,
Sdrobiți vioara fermecată:
Grozav e cîntecul din urmă!

IV

“Iubito, tu floare fatală,
Cu față suavă de crin
Sărută-mi blînd fruntea mea pală
Și șterge-acea umbră de chin.

Iubito, tu floarea cea rară
Pe tine am vrut să te am;
În vraja de-amurguri de seară
Spre tine-al meu suflet-nălțam.

Iubito, tu floare aleasă
Eu mîine în zori am să mor;
Desfă-ți al tău păr și ți-l lasă
Pe umeri. O, tristul fior!

Iubito, tu floare-ncocată
Revarsă-mi al tău cald parfum;
În tina de sînge udată
Dormi-voiu eu mîine de-acum.

Iubito, tu floare de vise
Ah, cînd în pămînt voiu dormi
Cu buzele vinete-ncchise
Ce singură-n lume vei fi!

Iubito, tu floare fatală
Sărută-mă lung și duios,
Sărută-mi blînd fruntea mea pală
Și mîngăe-mi părul lucios.”

Iubita-l ascultă pierdută
Și ochii ei ard grei, fierbinți,

Pe fața-i suavă o cută
Se sapă de-adânci suferinți.

Nu spune o vorba, ci mută
În brațele-i albe îl strînge,
Îl mîngîie tristă,-l sărută,
Sărută-n neștire și plînge.

V

Vai, chinul nopților de vară,
Și groaza razelor de lună!
Misterul lor e o povară
Și pacea lor e o minciună.

Încet un înger pal revarsă
Din fina mînă-nvinețită
Visări ce cad pe fruntea arsă
De taine grele și trudită.

Iubiții dorm. Deasupra pare
Că trece dragostea pierdută;
Un glas de clopot e-o chemare
În noaptea clară și tăcută.

Le-ngălbenește fața luna
Cu dureroasa-i poezie,
Ei dorm mai strînși ca totdeauna
Și plîng în somn fără să știe.

VI

Întinde-mi, iubito, suava ta gură,
Să-nec în săruturi supremul suspin
Cu farmecul straniu din dulcea-ți făptură.
Cei care pleacă sărută-așa trist!

Cu farmecul straniu al buzelor tale
Vărsat-ai în cupa iubirei venin,
Și totuși mi-e sete de buzele pale.
Cei cari pleacă sărută-așa trist!

Și totuși mi-e sete de dulcea otravă
Din ochii-ți ca marea-n amurgul senin
A zilelor clare din stinsa-ne slavă.
Cei-cari pleacă sărută-așa trist!

Ca-n zilele moarte tu lasă-ți alene
Pe pieptu-mi să cadă blînd fruntea-ți de crin;
O lacrimă-ți cade încet printre gene.
Cei cari pleacă sărută-așa trist!

O lacrimă-ți cade. Nu plînge, iubită,
Și blîndă privește cum sta înaintea
Iubirea pierdută sub flori adormită.
Cei cari pleacă sărută-așa trist!

Iubirea cea moartă, o sentimentală
Romanță uitată și fără cuvinte
Se pierde în noapte: poveste banală.
Cei cari pleacă sărută-așa trist!

VII

În calda voluptate din serile-argintine
Fecioarele trecură cu mijloace de trestii
Plecate-n tremurare, iar farmecul poveștii
Cîntă în note clare pe culmile senine.

Rîdeau privind-nainte albastra depărtare
Cum tremură în raza de purpură-nfocată
Căzută-ncet din bolta înaltă și sculptată
În cerul singuratec dormind pe larga zare.

Și vorba lor ritmată pe forma făurită
De rugile din temple urca în vîntul serei
Cum urca liniștită în calda noapte-a verei
Spre stelele de aur dorința fericită.

Ca stoluri rătăcite pe frunză se lăsară
Suspine prelungite în blonde note stinse:
În umbră-nfiorate cu aripele-ntinse

Plîngeau romanțe triste pe coarde de gitară.

VIII

Femei cu flori de sînge în păru-ntunecat,
Femei cu flori aprinse trecură pe-nnoptate,
Și pașii lor de umbră pe căi nemaiumblate
Sunară triști ca viersuri din cîntecul uitat.

Mantile fluturate în pacea tristei seri,
Mantile fluturate ca visuri ușurele,
Lăsară vechi parfumuri pe visurile mele,
Trezind din nou suspinul trecutelor dureri.

Seri triste coborîră pe visu-mi vechiu și sfînt,
Seri triste ca un flaut ce plînge-n depărtare:
Păreau o liturghie la veștede altare
Șoptită-n dulce tremur la umbră de mormînt.

Acorduri rătăcite din imnul părăsit,
Acorduri rătăcite ca suflete-osîndite
Căzură greu ca stoluri de păsări pribegite,
Iar sufletu-mi se plîNSE pe-amurgul ostenit.

Și ea veni cu brațe lăsate trist în jos,
Și ea veni: din neguri o umbră evocată,
Un cîntec de țări calde pe-o inimă-ntristată,
Pe valuri de-ntuneric un blînd copil sfios.

IX

Ah, palidele umbre pe albele perdele:
Icoane de madone uitate-n mănăstiri,
Parfumuri adormite în file de psaltiri,
Ce trist le port în suflet în noapți adînci și grele!

Acorduri murmurate de negre pianine
Atinse-ncet și dulce de mîini ce-au tresărit,
Sub visul care, palid, o clipă-a răsărit,
Sunt lacrimi neștiute-n tainice suspine.

Și mîna diafană ce lunecă pe clape
Trezind din somn de veacuri dulci visuri din mormînt
E tot minunea veche mai sus de orice cînt,
Iar ochii par o mare de-adînci și triste ape.

Și lampa ce veghează! Albastra ei lumină
Căzînd pe frunți plecate sub caldul vis tăcut
Vestește vechea pace senină din trecut
Ca ruga ce se-nalță în seri de lună plină.

Afară e-ntuneric. Încet mărunta bură
Din cerul greu ca plumbul se cerne amortiu,
Iar noaptea e ca moartea pe sufletul pustiu
Și eu mă duc 'nainte pierdut în ceața sură.

X

Cum, palidă, cîntase eternei cantilene
De dragoste apusa, senină notă gravă
A morței închinată în purpură și slavă,
Mîni triste revărsară parfumuri tireene,
Vrăjind în întunerec ciudata voluptate
Ce umple seara caldă de imnuri blestamate.

Zădarnice fanfare cu note triumfale
Sunau beția luptei din turnuri majestoase,
Lărgind viteze gesturi spre flamuri luminoase;
Un imn păta albastrul și pacea de pe vale:
Plîngeau așa de dulce viorile-ostenite
Pe coarde tremurate durerile rănite.

“Săruturi exilate în țările de vise
Și nopți provocătoare ca mantii desfăcute
Pe sinuri de princese abia întrevăzute,
O, glorii dăruite de florile deschise!
Vom merge-n pribegie pe-aducerile-aminte
Și buzele curate vor fi de-orice cuvinte.

Ca blonzii crini de noapte, în magică lumină
Rotunde brațe albe întinde-vom spre stele

Din viața-nnegurată de vise-adînci și grele,
Romanță fără gesturi cîntată-n umbra lină.
Pe note în surdină, pe coarde ostenite
Muri-vor tremurate durerile rănite”.

XI

Un vis de-amurg de vară în cadrul lui de aur
Palpită: fantesie așa arzătoare
Că pune pe-a mea frunte cununa cea de laur,
Pe cînd în suflet tragic speranța tristă moare.

Și brațele-obosite de rugile-asfințite
În umbra care cade topită în azur
Din nou în învocate se-nalță-nvinețite
Iar ochii triști și umezi se uită împrejur.

Ci norul fin se șterge în pete cari curg
Pe stinsa frumuseță a zilei care moare,
Iar umbra de fecioară se pierde în amurg
Și nici un ton de flaut nu plînge-n depărtare.

Nimic. Doar un parfum subtil de iacint
Își lasă aripi albe pe pala suferință
Și-n seara întristată un crin plăpînd de-argint
Profilul și-l arată. O, dulcea mea dorință!

XII

Parfumuri din flori pälite și uitate,
Poemă tăinuită-ntr-o petală,
Te stingi în dureroasa-ți voluptate
În seara singuratecă și pală,
Parfum din flori pälite și uitate.

Visare-a unei roze gînditoare,
Te stingi - un cîntec leneș care pierde -
Ci-nvie din ușoara-ți tremurare
În sufletu-mi o stranie durere,
Visare-a unei roze gînditoare.

De vechile parfumuri rătăcite
În mine se topiră desmierdări,
Și doruri vechi rămase adormite
Din seri de voluptoase-ndurerări,
De vechile parfumuri rătăcite.

Viori cari-au tăcut pe neașteptate
Își plîng cîntarea lor neisprăvită.
Grăbiți-vă! Din florile uitate
Curînd s-a stinge vraja tăinuită,
Viori car-ați tăcut pe neașteptate!

XIII

Parfumul ei se-nalță-ncet tremurător în seara clară,
Parfum de blondă visătoare într-un amurg de primăvară,
Ce-adoarme lin și întristat, pe-un cer de purpură și aur.
În taina păcei vespérale ce-a respirat al ei tezaur
De-azur și raze pe-nălțime, parfumul cald și-amețitor
Și răspîndește în note clare: o simfonie în *re* minor
Pe care un zeu, poet și trist, a făurit-o-n deșteptarea
Dintr-o visare depărtată și nepătrunsă ca și marea.
Sub vraja cîntului de-argint s-aprind pe culmile albastre
Surizătoare și senine, blînd scînteierile de astre,
Făclii ce ard din vecinicie în sfîntul templu închinat,
Cu-n gest de veche adorare, strălucitorului păcat;
De pe altarul părăsit pe care moare amintirea
Frumoasei blonde visătoare și-apune palidă iubirea.
Zaimf de vis fluturător, un gînd ușor se mlădiază
Spre tremurările de stele ce jertfa patimei veghează.
Ca două brațe ostenite și îndreptate către cer,
În evocarea luminoasă a durerosului mister
Parfumul ei se-nalță trist. O, sărutarea depărtată
Ce reînvie voluptoasă cu gingașia de-altădată,
Și ochii mari, glauci și-adanci ca undele-nfiorătoare
Și-mbrățișerile nebune-n fuga lor istovitoare,
Și dulcii crin ce surîdeau peste petalele lor albe
Visînd în somn visări păgîne cu nimfe goale și rozalbe!
Parfumul lor torturător se-nalță alb în seara clară,
Parfum de blondă-namorată-ntr-un amurg de primăvară.

XIV

Am palida tristeță a apelor ce plîng
Pe jgheabul clar și rece al albelor fîntîni,
Sculptate-n întunec de meșterele mîni -
Am palida tristeță a apelor ce plîng.

Pe fața blondei unde încet și trist s-abate,
Ca umbra unor aripi o doină din bătrîni,
Ce cade ca un freamăt al codrilor păgîni
În cari mor legende și vise depărtate.

Pe marmura cea rece se lasă un amurg
De toamnă-ntîrziată ca negura pe vale,
Și sufletul se plînge pribeag pe vechea cale
Iar lacrimi, calde lacrimi, ca roua-n seară curg.

Adîncul întuneric se-ntinde ca-ntr-un vis
Și nici o licărire în zare nu s-arată
Vestind speranța pală ce turbură și-mbată,
Fîntîna e o noapte, tăcerea un abis.

XV

Amurgul are astăzi luciri ca de mătăasă
Pe care lunecară mîni albe de princese,
Și-n faldurile cari pe-albastre culmi se lasă
Scînteie pietre scumpe din stofe vechi și-alese.

Ci mîndră de durerea-i în purpura de seară,
Cetatea arde facile pe turlele-nnegrite
Pe cari vechi coroane de slavă seculară
Topeau de aur raze în zile fericite.

Pe surele frontoane a vechilor palate
Un vis de răzvrătire a pus o-nfiorare,
Iar florile-n grădină sînd pale și uitate
Se plîng în invocarea lucirilor de soare.

Cîntări voievodale sunară-n amurgire

Cu glas de altădată umplînd singurătatea,
Și-n notele lor grave de-adîncă tînguire
Colinele ascultară cum moare-ncet cetatea.

Și turlile părăură ca brațe desperate
Întinse-n frămîntare spre cerul azuriu;
Străvechea frumusețe murea pe înserate
Și sufletul cetăței se plînsen-tr-un tîrziu.

Ah, cîntul răzvrătirei în seara somptuoasă
Și turlile-nălțate spre cerul cel senin
Cînd pacea cade lină din falduri de mătăasă
Și limpede ca roua pe albe flori de crin!

XVI

Mandolinele-ntristate!
— Să-ți invoc, iubito, oare,
Notele istovitoare
Ce cîntară fermecate
Mandolinele-ntristate?

Roșii flori însîngerate!
— Să mai plîng, iubito, oare,
Că-n a visului splendoare
Pun apusuri depărtate
Roșii flori însîngerate?

Vinul dulcilor păcate!
— Să-ți mai torn, iubito, oare,
Cu reci mîni tremurătoare
În pahare cizelate
Vinul dulcilor păcate?

Nopți de iarnă-nstreinate!
— Vin, iubito, prin ninsoare
În chilia unde moare
Dorul trist care străbate
Nopți de iarnă-nstreinate!

XVII

Apleacă-te spre cîntecele mele:
Sunt gingașe și triste și duioase
Și singure ca palidele stele
În nopțile de iarnă friguroase.

Și lasă-a ta privire de mătasă
Să cadă ca o seară-mbălsămată
Pe ruga care tremură sfioasă
Din lacrimile plînse altădată.

Parfumul din grădina fermecată
A visurilor mele-ucigătoare
Se-nalță ca-n taină și le-mbată
De vraja ta în veci torturătoare.

Sunt arse de văpăile apuse
Și zac așa de pale și-ntristate,
Pe cînd o umbră-n preajma lor le puse
Podoaba crizantemelor uscate.

Ci nu le mai atinge-a lor mistere
Cu mînilor de sînge-mpurpurate,
Căci flacări izbucni-vor cu putere
Din noaptea rătăcitelor păcate.

XVIII

Tortură arzătoare a nopților senine,
Un psalm încet se lasă pe sufletul sfios
În note tremurate pe ritmul de suspine;
E noaptea-ntîrziată și psalmul dureros.

O albă crizantemă se stinge-ndurerată
În vasul de Tanagra; caliciul închis
Păstrează-n fund parfumul iubit de altădată
Și blînd ca o cîntare șoptită într-un vis.

Și eu închid psaltirea pe dragostea-ngropată,
Pe visul clar de roze, pe dulcele parfum;
Zadarnic invocare-aș trist ochii mari de fată

Pe murmurul-n surdină a notelor de-acum.

Oh, psalmul pasiunii din palidele file,
Parfumul care plînge pe vasul fin sculptat
Și floarea care moare de dorul altor zile!
Ci eu închid psaltirea pe visu-ndurerat.

XIX

Pe harpa învechită o ultimă cîntare
Încerc, la miez de noapte, cu mîna tremurată,
Și strunele cuprinse de-adîncă-nfiorare
Zadarnic vor să-nvie iubirea-nmormîntată.
– Tîrziu bătură-n ușa nebunele fecioare,
Ah, candelile stinse, speranța care moare!

Ci-n murmurul de note plîng dorurile-ascunse
Și-și chinuie o roză potiru-nsîngerat;
Din tainice adîncuri de gînduri nepătrunse
Un veșnic *de profundis* se-nalță-ntunecat.
– Tîrziu, tîrziu veni ră nebunele fecioare,
Ah, ușile închise cu grelele zăvoare!

Și n-a fost tînguire vrodată mai amară
Să tremure pe harpă, și vorbe-nflăcărare
Nici cînd, în pacea nopții, astfel nu răsunară
De tragice-n grozava durerei voluptate.
– Tîrziu se tînguiră nebunele fecioare,
Ah, sunetele clare din vesela serbare!

E psalmul pocăinței ce picură pe strune
Ca plînsul cel din urmă al palei Magdalene,
Și-n notele-ntristate din cîntul ce apune
Simt lacrimile-amare cum tremură în gene.
– Tîrziu vărsară lacrimi nebunele fecioare,
Ah, mirul care cade pe albele picioare.

XX

Florile roșii muriră,
Flori de gherghine în vînt,

Vise în stoluri respiră
Pale tristeți pe mormânt.

Umbra păru alinare,
Umbra pe fruntea trudită,
Ce-nchide grozava visare
În racla pe veci tănuită.

Tăcerea căzu-n tremurare,
Tăcerea pe doruri pierdute,
Cînd noaptea sună din fanfare
Chemarea durerii trecute.

Albe fecioare și pale,
Albe fecioare-ngropate
Sub grelele stînci ideale,
Din vise adînc zbuciumate,

Pășiră în giulgiuri închise,
Pășiră în ceată-argintie.
Închideți mormîntul! Sunt vise
Ce-omoară în noaptea târzie.

MOARTEA VISURILOR

I

E ceasul negru-n care se face crucea grea
Pe umeri slabi și vineți de Crist îndurerat,
Urcînd cu pași de spectru calvarul sîngerat,
Pe cînd pe cerul morții încet s-aprinde-o stea.

Din cerul greu de vise încet se stinge-o stea.
Ah, zilele grozave de suflet zbuciumat,
Aripi de paseri negre ce-n sombra boltă bat,
Ca veacuri lungi trecură pe tristă fruntea mea.

Din fund de suflet veșted se urcă un suspin.

Ce plîns strein s-abate pe sloiuri reci de gheață,
Ce Crist zdrobit privește din nou pocalul plin?

Spre care zeu nălța-voi în umbră alba-mi față,
La ce altar de raze genunchii să-mi închin
În noaptea fără stele și fără dimineață?

II

Furtuna viforoasă, în noaptea fără stele,
Trecu ca o fantomă cu aripi mari de fier,
Pe turnul singuratec veghind sub negrul cer,
Și smulse crucea veche în noaptea fără stele.

În clopotul din turlă bătăi sinistre, grele,
Ca lacrimile-amare din rugile ce pier
Sub bolțile-nvechite zadarnic mila cer.
Ah, gândurile triste, ah, visurile mele!

Ca facile-ngălbenite pe-un alb sicriu uitat
În cripte neumbrate, pe sfeșnice de-aramă,
Ard singure în noapte sub astru-ntunecat.

O, de-aș putea pe brațe duioase tîmple reci
Să reazim, sub căldura din dulcii ochi de mamă,
Și-ncet s-adorm în pacea din somnul cel de veci!

III

O, alba elegie care moare
Pe marmora în ritmuri evocată
De blondele fecioare de-altădată
Se plînge-n raze roze de la soare.

Revine clar în note curgătoare
Vestalul vis cu fruntea-ncoronată:
O mîină ce se-ntinde tremurată
În clipa voluptății arzătoare.

Trec lebede visînd pe albe unde
Și dorul înflorește-acolo unde

Un cântec ca un freamăt de suspine

Din zările ascunse-n umbre line
Vibrează în amurgul clar și-albastru
Și-n sufletul ce arde ca un astru.

IV

O, moartea glorioasă de antic luptător
Căzut în manta roșă a sîngelui cel cald
Sub vechiul cer elenic de aur și smarald:
O purpură în flacări pe-un soclu lucitor!

Întins pe scutul sacru, cu braț cutezător,
Sub haina încrețită în magicul său fald,
Viteazul e-un zeu tînăr cu-obrazul alb și cald,
Iar gestul, gestul falnic se-nalță orbitor.

Eterna mare blondă cu tragicul ei cînt
Vestește-n glas de valuri misterele de-apoi,
Și harpele lui Eol se tînguie în vînt.

De sus, măreț, Apollon, și mîndru și senin,
Trimite raze clare spre grupul de eroi.
Ah, visul meu de-a pururi, povara mea de chin!

V

Eu voi muri în una din zilele acestea
Purtînd pe umeri crucea Calvarului amar;
Pe lespezi reci cădea-voi cum cade-n visul rar
Din minți pierdute-n noapte o veștedă poveste.

Parfumuri vechi, uitate încet să cadă peste
Trudita față rece, și-n murmurul lor clar
Să simt ca se înalță ca-n anticul altar,
Pe straniu glas de imnuri, etern dorita veste.

Nici rugi adînci și calde, nici plînset zbuciumat
Din ochi duioși în lacrimi și nici în josul porții

Lumini și facle roșii sub cerul înstelat.

Ci fața mea-ndrepta-voi spre falnicul abis
De-albastru și de taine în care astrul morții
Lucește singuratec: o culme-a unui vis!

VI

Noi stam cîntînd în noapte în turnul fermecat
Ce-și nalță fruntea sură din negrile ruine,
Iar viersurile noastre, ciudate și streine,
Deși voiau să ridă, plîngeau un vechi păcat.

Stam singuri, și cum cerul greoi și-ntunecat
Părea o carte veche cu taine sibiline,
Noi glasul ridicarăm în cîntece senine
Chemînd uitarea sfîntă în tragicul palat.

Bătînd din aripi grele, trecu grozava noapte,
Plutînd demoniacă în valuri lungi de șoapte,
Iar jos, zăcînd în umbră, stau roze la picioare.

Păunii sub arcade, visînd, plîngeau în somn,
Și rozele pâliră ca albele fecioare
Ce mor chemînd zădarnic al visurilor domn.

VII

Păunii verzi plecară în noaptea solitară
Cu strigăte de jale ca nota care trece
Plîngînd sub ceruri triste; iar sus în turnul rece
Trei lacrimi umeziră pe coarde de ghitară.

Și palidele trupuri de roze s-adunară
Pe marginea-n ruină încet să se aplece
Murînd ca niște albe columbe-n noaptea rece.
O, visele, poema de vise-n noaptea clară!

Și noaptea cea muiată în aurul de lună
Părea apoteoza fantastică și vagă
Căzînd pe frunți de ceară în taina lor nebună.

Poeme dulci de vise, poeme de petale,
Ce mor în tremurarea din mintea-ne pribeagă!
Departe trec păunii cu strigăte de jale.

VIII

Și rozele muriră pe marmora stelată,
Plecînd petale roșii cu blîndă tremurare;
Parfumi dulci și scumpe lăsate în uitare,
Suspîn ce trece singur prin noaptea întristată.

Ci eu vedeam în minte fecioara depărtată
Ce plînge și m-așteaptă privind albastra zare;
O floare sîngeroasă cu foile amare
Pe rochia sa albă lucește ca o pată.

Suspînul melancolic al vîntului de seară
I-atinge alba frunte, și ea se înfioară
De flacăra de visuri, de lungă suferință.

În pacea serei blonde trist brațele își frînge
Și lacrimi stau în ochii aprinși de grea dorință,
Iar noaptea se coboară și visul clar se stînge.

IX

Se stinse alba lampă, căzînd pe piatra tare
Cu geamăt lung și jalnic de suflet chinuit,
Și umbra fu ca plumbul în turnul urgisit,
Iar corbii s-adunară, strigînd în depărtare.

Ha, corbii s-adunară strigînd în depărtare,
Căci pradă lor gătirăm din trupul prihănit
Ce sta întins și rece în turnul părăsit:
Și mortul era visul suprem de așteptare.

Și noi omorîtorii stam palizi și tăcuți,
Privind cu ochii turburi în noapte, aiuriți.
Ah, nopțile din suflet ce triste și amare-s!

Simțirăm plini de groază o mîină nevăzută
Stînd gata ca să scrie în noaptea grea și mută,
Cu slove arzătoare sinistrul: *Teckel, Phares*.

X

„Vor înflori iar trandafiri!” Încet, un glas tremurător
Se înălță sfios și trist ca adierea unui vînt
Și-o frunte largă lumină întunecatu-ne mormînt;
He, încă unul-nnebunit de chinul crunt și-amețitor!

Noi îl priveam. Era frumos și-avea ceva stăpînitor
În ochii dulci înflăcărați de melancolicul avînt,
Și glasul lui suna ciudat, ca melodia unui cînt.
„Vor înflori iar trandafiri!” Ce-adînc parfum îmbătător!

Și ne surprinserăm șoptind sub neagra mantă de-ntuneric:
„Vor înflori iar trandafiri!” Și dorul nostru vag, himeric,
Părea din lumea unde duc ascunse tainicele căi.

Va tremura din nou parfum în șoapta dulce a blîndeii firi,
Va flutura iar visul alb ca floarea misticelor văi,
Și noaptea tristă va pieri. „Vor înflori iar trandafiri!”

DIN PERIODICE

CÎNTEC

Rătăcită-n depărtare,
După deal încet s-a dus,
Singurică printre stele,
Steaua serei spre apus.

Ori de cîte ori o văd,
Mă gîndesc fără să vreau
La un suflet singuratec.
Ah, și sufletul sînt eu.

CÎNTEC

După Heine

Cade-n mare umbra serei,
Iar eu stau la mal visînd;
Vîntul suflă, paseri strigă,
Valul trece spumegînd.

Am iubit odată fete
Și prieteni mulți la rînd, —
Unde sînt? Ah, suflă vîntul,
Trece valul spumegînd.

SEMIORIENT

Se mișcă apa-ncetișor
Și pînzile s-au ridicat
În vînt, ușoare fluturînd:
E totul gata de plecat.

În ochii bieților pribegi
Veniți din mîndre depărtări
Sclipește vag melancolia
Și nostalgia altor țări.

Hrănit de-albastrul nesfîrșit
Din luminatul firmament,
Nedeslușit îmi flutуреază
În minte-un vis de Orient.

EXOTIC

Lumină, soare și senin
Vestesc în viers fermecător
Acele cînturi ce ne vin
Din depărtatul arzător.

Lumină, soare și senin

Cer, cînd se chem tînguitor,
Acele paseri ce se duc
Spre sud cu gîndul călător.

Lumină, soare și senin
Îmi cere sufletul în dor —
Nu vă mirați cînd mă vedeți
Privind cocorii visător...

CÎNTEC

Noaptea-s cîntece și rîsuri,
Întîlniri și voie bună,
Ocrotite de seninul
Blînd al razelor de lună.

Pe cărările vrăjite
Trec perechi îmbrățișate:
Eu simțesc cum fermecată
În piept inima-mi se zbate.

Și mă simt fără de voie
Covîrșit de-un jalnic dor
Ce se-nalță singuratec
Îndemnat de viața lor.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Încet se stinge în pădure
Seninul zilei care moare,
Și-abia de mai străbat, stinghere,
Plăpînde, razele de soare.

Astfel în inimă-mi pierit-a
Căldura altor vremi mai bune
Și rar de mai străbate-o rază
A unui soare ce apune.

Bucești

POVESTE VECHIE

Ei plîng adesea, deși
parcă ar cînta

I-ademeni un vînt de-april
Sub umbra vechilor castani
Pe cei doi bieți dezmoșteniți,
Copii pribegi, copii sărmani.

Și-mpinși de-același tainic dor,
Povestea vieței lor întregi
Și-au spus-o numai cu-n suspin:
Copii sărmani, copii pribegi.

Iubirea naște din dureri!
Mai fericiți ca niște regi,
Trăiră-o vară-ndrăgostiți,
Copii sărmani, copii pribegi.

Sfîrșește trist povestea lor.
La umbra vechilor castani
I-nmormîntă al toamnei vînt,
Copii pribegi, copii sărmani.

NECUNOSCUȚA

Necunoscută!
Te-am întîlnit într-o seară;
Privirea ei pierdută
Avea ucigătoarea pară
A visului zdrobit pe totdeauna.
O, tristul vis, zdrobit pe totdeauna!

Tu erai singură pe cale,
Așa cum într-un asfințit de soare
În negrul cadru plin de jale

Pe marginea întunecoasă de cărare
O cruce se-nalță singuratecă,
O, crucea albă și singuratecă!

Părul tău tremura
Ca o superbă noapte orientală
În care s-ar înflăcăra
Splendoarea tragică din vechea sală
A orgiilor de curtezane,
Orgii aprinse de curtezane!

Fața ei avea
Torturătoarea suferință
A unui înger ce-ar cădea
Din culmile albastre de credință
În noaptea grea și fără visuri,
Grozava noapte omoritoare de visuri.

Un crin de-argint plîngea
Pe alba tunică de fecioară
La pieptul în care murea
Suspînul visului de seară
Ca imnul unei religii dispărute,
Sfîșietorul imn al unei religii dispărute.

Și întreaga ei făptură
Părea vedenia mistică, duioasă
Și dulce-n magica natură
Din seara tristă și frumoasă
A unei sfinte îndurerate
Și a unei lumi apuse și uitate.

Eram un pelerin pierdut
În pulberea viselor mele spulberate
Și am trecut
Ca peste niște foi uscate
Pe dinainte-ți, palidă madonă,
Și palidă, și tristă, și tînără madonă!

Mă torturează acum
În neagra mea singurătate
Suavul și delicatul tău parfum

Și toată strania-ți voluptate
Ca imnul unei religii dispărute,
Sfîșietorul imn al unei religii dispărute.

Și mă apasă greaua povară
A visului nesfîrșit întîlnit în cale
Sub chipul tău, fecioară,
În seara caldă și plină de jale.
O, tristul vis zdrobit pe totdeauna!
Ispititorul vis pierdut pe totdeauna!

SONET

Am palida tristețe a apelor ce plîng
Pe jgheabul clar și rece al albelor fîntîni
Sculptate-n întuneric de maestrele mîni,
Am palida tristeță a apelor ce plîng.

Pe fața blondei unde încet și trist se frîng,
Ca umbra unor aripi, dulci doine din bătrîni
Ce cad ca o poveste a codrilor păgîni
În cari mor legende și visele se sting.

Pe marmora cea rece se lasă un amurg
De toamnă întîrziată ca negura pe munți,
Și lacrimi, calde lacrimi ca roua-n seară curg.

Adîncul întunec se-ntinde ca-ntr-un vis,
De jgheab doi spectri gîrbovi se reazimă cărunți,
Fîntîna e o noapte, tăcerea un abis.

ÎN NEGURĂ

Lumină de crepuscul pe cer. În depărtare
Din pajiști se desprinde un cîntec de păstor,
Se pierde-o lume-ntreagă în sunetele clare
Și tainic cavalerul în negură dispăre,
În negură vitejii se zbugiumă și mor.

Păstorul cîntă dulce: sirena însă cîntă
Pe-un țărm ce nu se vede, și cîntu-i dă fior;
E luminos amurgul, dar negura-nspăimîntă,
Și tainic cavalerul în negură s-avîntă,
În negură vitejii se zbugiumă și mor.

VISĂTORI

Visători, spre largul mării,
În gondolă ei plutesc;
Vearsă farmecul uitării
Stelele cari clipesc.

De pe mal zefirul vine
Miros dulce să le-aducă,
Să-i îmbete, să-i închine,
Dorul lor să li-l conducă.

Peste ape lin coboară
Fiori de singurătăți,
Luna, palida fecioară,
Le-a zîmbit ca alte dăți.

Iar pe cînd din mandolină
Zboară dulcea serenadă,
El și-apleacă fruntea lină
Peste sînuri de zăpadă.

LA O FLOARE

Plăpîndă floare zîmbitoare,
Parfumul tău de mîngăieri
Îlpoartă pe-aripa-i zefirul
În calmul dulce-al unei seri.

Tu porți în alba dimineață
Doi stropi din lacrimile tale:
E plînsul tău duios în noapte,
Doi stropi pe-albastrele-ți petale.

Și cînd voi fi și eu țărînă,
Albastră floare zîmbitoare,
Atunci mînuța ei cea mică
Te-o smulge-ncet, alinătoare.

Și te va duce-nduioșată
Pe-al meu mormînt de tot uitat,
Te-o crește muma-n lacrimi triste
Întotdeauna pe înserat...

CRIZANTEMĂ

Dormi! o, pală crizantemă,
Sub un cer etern albastru,
Raze blonde se coboară
Din al serii blîndul astru.

În petalele-ți pălînde
Au ieșit trei lăcrămioare;
Dormi, pe cînd zefiru-n noapte
Îți dă lin o sărutare.

Dormi, tu, floare, semn de doliu,
Nimeni somnul nu ți-l mișcă,
Dar din deal o să te-alinte
Blînde note de la trișcă.

AMINTIRE

Mai ții tu minte de-altădată
Acel cuvînt „întotdeauna“?
Curgeau visările din stele

Și ne privea cu zîmbet luna.

Păreai un vis din altă lume,
Țesut din raze de lumină,
Păreai o rază luminoasă
Pierdută-n zarea cea senină.

O floare-am rupt de pe o creangă
Și-am pus-o-n bucla-ți aurie,
Tu mi-ai răspuns cu zîmbet dulce, —
O rază de-astră viorie.

Și-acum, tîrziu, te-ntreb, iubito,
Cînd nu mai ne zîmbește luna:
Mai ții tu minte de-altădată
Acel cuvînt „întotdeauna“?

ROMANȚĂ

după Hugo Salus

Vorbii către rege: „Ascultă-mi cîntarea
Și-asculte-o regina cu suflet dorit!“
Și-un semn mîndrul rege făcu obosit,
Cîntai despre ochii adînci ca și marea.

„Sunt ochi blînzi și dulci și caști și curați
Și totuși au taine și-adînci întristări,
Căci plîng sub atingeri de pale-nserări,
De doruri nocturne ades turburați.

Și cine-i pricepe îi vede-n lumină
De caldă iubire și dor tăinuit,
De nopți zbuciumate, de vis chinuit...
Aceasta-i cîntarea-mi, o, dulce regină!“

Privii înspre rege, și regele-alene
Mi-ntinse în aur răsplata regală.
Dar blînda regină? De ce-i așa pală
Și-i tremură-n lacrimi frumoasele-i gene?

DUIOASE NOTE

Se pierd în zările albastre
Duiose note de gitară;
E-un plîns duios adus pe-aripa
Unui zefir de primăvară.

Natura, orgă obosită,
Trist scoate note ca-n surdină,
E-acordul dintr-o rugăciune
În calmul unei seri senină.

În jur plutește melancolic
Parfumul florilor de seară,
Pe cînd din cer revarsă luna
Etern lumina ei cea clară.

Acordul notelor duiose
Tîrziu se stinge în tăcere,
E-un plîns, un dor al unui suflet
Ce moare singur în durere.

[ACI GROZAVUL ÎNTUNERIC]

Aci grozavul întuneric
Omoară visul arzător
Și-un chip de Crist răsare vecinic
Cu glas de mare-adormitor.

O umbră de îndurerare
Pe frunți cunună e de spini;
Un geniu pal spre înserare
Se-nalță dornic de lumini.

Aci în noapte se întinde
Pustiu de reci singurătăți
Doar numai geniu aprinde
Tortura tristei voluptăți.

Și în amurg îndurerează
Cuvîntul geniului pal,
Iar toți cu ochi deschiși visează
Necunoscutul ideal.

Aci visări martirizate
Așteaptă-al lor mîntuitor,
Puține însă-nfiorate
Urmează gestul nălțător.

Dar cei ce-ascultă pe-nserate
Pe solitarul visător
Se-nalță în singurătate,
Se-nalță tragici, plîng și mor.

POEMĂ

Voi merge către munții ce stau albaștri-n zare,
Voi merge către munții în veci mîngîietori,
Să-mi plec pe stîncă rece trist tîmple arzătoare,
Nălțînd din buze pale pioasa mea cîntare
Ca fumul unei jertfe-n ajun de sărbători.

Intrînd în vechiul templu cu-altare părăsite,
Intrînd în vechiul templu de stinsă fericire,
Răsună pașii singuri pe lespezi înnegrite.
O, psalmul care plînge din rugile-asfințite,
O, candela aprinsă pe trista amintire!

Visînd în pacea nopței la viața depărtată,
Visînd în pacea nopței sub bolțile albastre,
Din clara înălțime de-argint investmîntată
Pe fruntea-mi chinuită cădea-va parfumată
O dulce alinare durerilor sihastre.

Cu ochii supti de visuri sub pulbera de stele,
Cu ochii supti de visuri căta-voi peste deal
Cum iese luna plină din negrele vâlcele,
Pe cînd eu trist și singur cu visurile mele
Clădesc altar de rugă spre noul ideal.

SERENADE DEMONICE

I

Întristarea mea e-o gingașă terasă
Unde visul blînd întîrzie spre seară,
Îndemnat de-albastra umbră ce se lasă
Liniștita pe-acest colț de primăvară,

Peste care raze roșii împletite
În ghirlande,-nflăcărare-și risipesc
Prețiosul lor parfum pe poleite
Trepte largi de-albastru-mpărătesc.

Dar cum albul vis al meu sta răzimat,
Gînditor, de o coloana de porfir.
Beat de cerul ce-n amurgu-nflăcărat
Somptuos e ca o purpura de Tyr.

O romanță se înalță-n depărtare
Pătimașă ca o dragoste tîrzie,
Și-n adîncea sa durere arzătoare
E o lume zbuciumată ce mă-mbie.

Ci vrăjit de voluptoasa înserare,
Leneș mîna mea subțire-o las să cadă,
Netezind în călduroasa dezmiardare
Eleganta și lucioasa balustradă.

Căci de plînge pasiunea-n depărtare,
Visul meu la umbra albelor arcade
Înfrățitu-s-a cu blonda întristare,
Sub surîsul blînd al serei care cade.

II

O ceată-ntunecată s-a oprit
Tăcută și răzleață la răscruce;

Atît de grea îi cade-n asfințit
Tortura de-a nu ști-ncotro s-apuce.

Cît fuse ziua clară s-a-mbuiat
Cu cîntece și joc în loc de pîine,
Și beată de plăcere a uitat
De grija zilei groaznice de mîine.

Dar seara se coboară răcoroasă
Și-amurgul sărbătoarei e amar
Ca drojdia cea neagră ce o lasă
Năspritul must pe fundul de pahar.

Cu trîndavi ochi privește spre apus
Mirată că nu poate să-l priceapă;
O rugă pare c-ar avea de spus
Dar nu știe măcar nici cum să-nceapă

Ci sta îngrămădită ca o turmă
Și tremură de taina ce-o-nfioară
Cu moartea zilei blonde care curmă
Și jocul și cîntarea de vioară.

Și tristă de pierduta fericire
Tăcută stă, cu fruntea încruntată
Chemînd ceva din stinsa strălucire
S-aprindă facile-n noaptea-ntunecată.

III

Vecernia sună alinătoare,
Sună tîrziu și lung în astă seară,
Părînd o dulce binecuvîntare
Ce cade peste frunți arzînd în pară.

Și notele de clopot ușurele –
Zburînd asemeni unor aripi pale –
Purtară vestea liniștei cu ele,
Lăsînd în urma lor o albă cale.

Se-nchină robii muncii și visează

Un vis al lor din basme depărtate
Și-o pace nesfârșită se așează
Pe sufletele lor îndurerate.

Și cum îi pleacă ruga cătră glie,
Cu umeri oboșiți și-mpovărați,
Le piere-n inimi urma de mînie
Și toți se simt o clipă între frați.

Dar noi pe cari vechea pasiune
Ne arde ca un rug mistuitor,
Noi nu cunoaștem tainica minune
A ceasului atotizbăvitor;

Ci-n zbucium stăm cu brațe-ncrucișate,
Cu ochii pironiți spre-albastrul cer,
Rostind blestem că nu putem străbate
Cu mintea-ngrozitorul său mister.

IV

Aruncă, noapte, mantia-ți regală
Pe slabii noștri umeri gîrboviți
Sub sarceni de păcate și-ndoială
Pe cari le purtarăm răzvrățiți.

Și pune vâlul tău de umbră deasă
Pe ochii noștri-n veci întrebători:
Lumina e un chin care ne-apasă,
Iar cerul nesfârșit ne dă fiori.

Întunecă luminile din stele
Și murmurul din ape-l amorțește
Punînd tăcerea, Doamnă, peste ele,
Aromele din flori le risipește.

Din inimi sîngerate fă să piară
Avînt, răscoală, zbucium și mînie
Și flacăra ce arde-n nopți de vară
Alături cu-a iubirei nebulie.

Și când vom fi streini de orice viață,
De stele, de parfum, de flori albastre,
O roză, ca pe-o insulă de gheață,
Va crește sfântă-n sufletele noastre.

V

Cîntăreții de vioare
Cu lungi note turburată
În acorduri arzătoare
Seară tainică de vară.

Și chemară rîsuri calde,
Sărutări și voie bună,
Palpitînde să le scalde
Fine razele de lună.

Pe cărarea parfumată
Trec perechi îmbrățișate
Eu simțesc cum fermecată
În piept inima-mi se zbate.

Și în umbră, furtunatec,
Mă vrăjește-un tainic dor
Ce se-nalță singuratec
Îndemnat de viața lor.

VI

Demonic cîntăreț de serenade,
Zîmbind îmi înstrunez încet ghitarra
La umbra unei albe colonade
Pe care-o-nvesmîntează-n taine seara.

Cîntarea mea e cinică, trufașă,
Și minte-n nota ei sentimentală,
Dar noaptea este vechea mea părtașă
Și-i dă o duioșie ideală.

De-aceea, ca să turbur fericirea
Fecioarei cu vis alb ca de hermină

Și-n umbră s-o atrag, unde pieirea
Își picură cîntarea în surdină,

Fiorul unei limpezi nopți de vară
Ce tremură pe zările înalte
Îi dau, ca blîndul suflet de fecioară
De doruri fără nume să tresalte.

Pe taina unei seri îmbătătoare
Arunc un colț al mantiei de stele,
Ca visurile sale-amăgitoare
Să plîngă-ncet pe cîntecile mele.

Și-nvinsă, palpitîndă,-nfiorată,
Cu nervii biciuiți de zbuciumare,
Fecioara-ntinde-n noaptea-ntunecată
Spre mine brațe albe, rugătoare.

POSTUME

I. PUBLICATE ÎN VOLUME CÎNTECUL TOAMNEI

I

– Melancolia adorată
A toamnei pare al tău cînt;
Plîngi oare grația-ntristată
De recea batere de vînt?
– O, lasă toamna care pierde
Ca graiul dulcilor povești,
S-ascult vrăjita adiere
Din vechi teii moldovenești.

– În ochii tăi e voluptatea
Adîncă-asemeni unei mări;
Ți-e milă de singurătatea

Ce cade-ntinsă peste zări?
– O , nu, dar dulce mă-nfioară
Un vis crezut de mult apus,
El plînge trist ca o vioară
Splendoarea vremii ce s-a dus.

– Pe buza ta o rază pală
Îți pune-un zîmbet aurit;
E oare raza ideală
Vestind al toamnei asfințit?
– O, nu, dar crudă amintirea
Mai grea se face de acum,
Voi să mă-mbăt de fericirea
Torturătorului parfum.

– Pe fruntea ta o-ncrețitură
De suferință s-a brăzdat;
Ești trist că falnica natură
Comoara blondă și-a-ngropat?
– O, nu, dar dorul de plecare
În al meu suflet s-a aprins.
Amici, uitați-vă în zare
Ce trist mă cheamă visul stins!

II

Bătui la porțile streine;
În lovitura mea plîngea
Splendori de doruri în ruine,
Cîntarea slăvei ce-apunea
Și-un suflet trist ce obosise
Pe căi zădarnice de vise.
Bătui la porțile streine
Și-nchise porțile-au rămas.

Rugai icoane-ndurătoare;
În ruga mea se ridica
Singurătatea unui soare
În clipa de-a se-ntuneca
Și vechi revolte-năbușite
În nopți de zbucium tănuite.
Rugai icoane-ndurătoare

Și reci icoanele-au rămas.

Mă-ntorc din drumurile mele
Strein mereu rătăcitor,
Arzînd sub tremurul de stele
De focu-n veci mistuitor.
Grădina albă-a amintirei
Șoptește psalmul mîntuirii.
Mă-ntorc din drumurile mele;
Un singur vis mi-a mai rămas.

III

Mai ții oare minte, frumoasă pribeagă,
Acele nopți clare în aur scăldate,
Cînd caldă privirea de visuri stelate
Cădea tremurîndă și-atîta de vagă?

Doinind ca din flaut, trecea cristalină
O dalbă poemă din vremile stinse,
Vărsată pe valuri albastre și-ntinse
Din note cîntate în imn de lumină.

Cădea clar argintul pe teii în floare,
Un suflet ce vine din lumi asfințite,
Un stol alb de visuri pe frunze-adormite,
Sub luna pribeagă și-n veci visătoare.

O, nu tremurase în inemi vrodată
Un tremur mai dulce ca-n inima noastră
Și nici se-nalțase spre bolta albastră
O rugă mai sfîntă în noaptea-ntristată.

E toamnă. Plîng teii pe trista cărare;
Și lor li-e dor poate de nopțile-albastre.
Pe gloria albă a dragostei noastre
Suspină-o romanță pe note amare.

IV

O, lacul în apus de soare
E trist ca ochii mari și grei
Ce-au plîns în nopți turburătoare
Sub mîngîieri de flori de tei.

Priviri adînci ca o chemare
Și voluptoase ca un vis
Cu-o negrăită-nfiorare
Pătează limpedele-abis.

O amintire-ndurerată
De grații albe ce-au murit
Adoarme-n unda tremurată
Ca ruga pală-n asfințit.

Tăcerea urcă liniștită
Ca într-un templu părăsit.
O, dulcea taină adormită
În lacul trist, în asfințit!

V

Să nu-ncepi, corn fermecător,
Căci viersul tău mă înfioară
Cînd cade greu și arzător
Precum cădea odinioară.

În cîntu-ți trist și depărtat
Parfumul toamnei care moare
A pus tot chinu-nflăcărat
Din slava dragostei în floare.

Și-n trista seară cenușie
Plîng pale flori înfiorate,
Ce-n dureroasa agonie
Par niște sfinte torturate.

Melancolia amintirei
Are-adîncimi misterioase
Ca ochii verzi ce mint iubirei

Sub gene lungi și mătăsoase.

VI

În noaptea clară ce vibrează
De irizări ambroziace,
Pe gânduri faunul veghează
Peste-a frunzișurilor pace.

Pe socul rece, îl îmbată.
Torturi din vechi și stinse slăvi
Și cheamă vara depărtată
Și vraja sfintelor dumbrăvi.

În umbra tainei liniștite
Suspină-o doină-n depărtare.
O, glasul doinei rătăcite,
O, nota tristă-n înserare!

De străveziul vâl de visuri
Ce-și plîng durezza lor în șoapte
Cu dor de stinse paradisuri
Suspină parcu-n alba noapte.

Și tragic faunul se plînge
Cu brațe-ntinse, rugătoare,
Spre slava albă ce se stinge
În noaptea toamnei care moare.

VII

În parcul torturei se sting crizanteme,
Se sting ca uitate și triste poeme,
Și rozele moarte în brazde-ofilite
Au pus în parfumuri suprema tortură.
— Eu văd ochii limpezi ai dulcii iubite
Și-n albe petale suava-i făptură.

Un sunet de clopot din turlă se frînge,

Iar toamna-ntristată cu clopotul plînge,
Și-n crengi cîntă vîntul un imn de-ngropare,
Pe cînd ca-ntr-un giulgiu se-nvăluie dealul.

— Aud șoapta dulce din teii în floare
Și glasu-i în care răsună cristalul.

E rece amurgul ce cade alene,
Vrăjit de acorduri de vechi cantilene,
Și-n ceață se plînge un vers trist pe coarde,
Pe coarde-nvechite de negre ghitare.

— Ah, versul acesta în sufletu-mi arde
Și-n notele pale e-o-ntreagă serbare!

VIII

Măreț precum e-un rege în zile glorioase,
Orașul se-ncunună cu purpură și aur
Pe turlle ruginite, pe creștete de case
Și albe capiteluri brodate-n foi de laur.

Și mîndru de podoaba de raze sclipitoare
A sculelor regale, norocul îl îmbată
Și gloria-l tîmpește. El rîde către soare:
Un rîs de poftitoare femeie-ndestulată.

Nici Tyrul și Sidonul în vechea lor mărire,
Cînd țările de basme făcuseră din ele
Altare frumuseței bogate-n strălucire,
Nu-și puseră-n cunună podoabe-atît de grele.

De-ar sta pe totdeauna în pacea sa tîmpită,
Rîzînd în fericirea bețiilor trecute,
Ar fi ca o poemă de nimeni siluită,
Căci marmora e albă și pietrele sunt mute.

Dar furnică mulțimea în colbul de pe uliți
Și ochii ei ce poartă mocirle de păcate
Aruncă răutate asemeni unor suliți
Ce-ntind zăbranic negru pe albele palate.

IX

Serbare sgomotoasă
Ca-n bîlci. Decor banal:
O boltă luminoasă
Scăldată-n aur pal.

Pe culmea azurie
Chiar soarele de-aramă
Se pare-o jucărie
De proastă melodramă.

Mulțimea îmbătată
De pulbere și soare
Întoarce-nfierbîntată
Un dans nebun pe care

Îl farmecă orgia
Din surle, din țimbale,
Din nai și măiestria
Din cornuri triumfale;

O muzică ciudată
Ce-nalță orgolioasă
Spre bolta-nflăcărată
Prostia glorioasă.

Mulțimea se aprinde
Și rîde, strigă, -njură.
Paița se desprinde
Din gloată. O figură

Ciudată; meseria
I-a pus pe buze-un rînjel
Pe care sărăcia
Mereu îl schimbă-n scîncet.

În ochi îi arde para
Durerei care crește.
Ar plînge; dar ocară

Mulțimei-l îngrozește

Ce, crudă, îmbuibată
Vrea glume, joc, plăcere.
Paița întristată
Privește cu durere.

O lacrimă îi pică
Încet și el tresare
Și mândru își ridică
Privirea sfidătoare

Spre cer, iar a sa minte
Orgoliul străbate;
El trece înainte
Cu brațe încleștate,

Zîbind din înălțime,
Decît robit durerei,
Să ceară la mulțime
Pomana-nduioșărei.

X

Sunt demonu-nfricat cu tristă față,
Cu rîsu-n veci amar, cu fruntea arsă;
În mintea mea sărmana voastră viață
Și lumea își găsesc icoana-ntoarsă.

Pe mantia de umbră-a vieții noastre
Pun fluturii de-argint ai vervei mele
Și glumele ce-n nopțile albastre
Le-nalț cutezător pînă la stele.

În ochii voștri mari ca de viței
Și vecinic aplecați către pămînt
Cu viersul meu eu știu s-aprind scînteii
Și patemi cari ard de focul sfînt.

Din vise dureroase am luat
Cuvinte-n cari tainele vibrează

Adînc și strălucesc așa ciudat
Cînd sufletu-mi aprins le-nviorează.

În vorba mea de glume înflorită
Sunt lucruri cari par de mult știute,
Deși viața lor e chinuită
De para unei lumi necunoscute.

Dar ce vă pasă? Rîsul zgomotos
Ajunge să vă-mbete de plăcere
Și viersul meu se pierde dureros
Cu dulcea sa comoară de mistere.

De-aceea prin mulțimea ghiftuită
De rîsul plămădit de mine însumi,
Deși trecînd cu fruntea încrețită,
Eu rîd ca nu cumva să-mi aud plînsu-mi.

XI

Amara, trista voluptate
A fericirilor pierdute
În tragica singurătate
Răsare, tainică virtute.

Fiți binecuvîntate, stele,
Ce peste veșnica durere
A visurilor reci și grele
Vărsați suava mîngîiere!

Fii, noapte, binecuvîntată,
Că în tăcerea ideală
Arunci cu-n gest de preacurată
O mantă sumbră triumfală!

Un pelerin în rugi sfioase,
La o răspîntie de drumuri,
Vă-nalță innuri dureroase
Ca o tortură de parfumuri.

CÂNTECE DE SEARĂ

I

Spre seară, cînd vin de la cîmpuri,
Mă-ntîmpină-adezea în cale
Un cîntec duios ce se-nalță
Din pacea dumbrăvei din vale.

Strein pare glasul ce-și spune
Cîntările-n lacrimi scăldate
Și totuși ades mă port pașii
Prin luncă, tîrziu, prin-nnoptate.

Ca-n vis mă apropii de locul
De unde cîntarea răsună
Văzduhul albastru mișcîndu-l
Sub veșnica vrajă de lună.

Ci cîntul se stinge cu-ncetul
Cînd simte-a streinilor șoapte;
Se vede că-i vraci cel ce cîntă
Și-i place să stea numa-n noapte.

Dar singur înalță el falnic
Cîntarea de pare un plîns;
Din cîți o ascultă-n uimire
Puțini o pricep îndeajuns.

Căci nu-i doar un cîntec de-acelea
Ce zilnic s-aud pe la sate,
Ci-ntr-însul se zbuciumă viața
Streinelor lumi depărtate.

Și-n viersuri sunt vorbe mărețe,
Deși multe-s taină adîncă,
Dar totuși pătrunde în suflet,
Iar seara mă farmecă-n luncă.

II

Cînd te-am pierdut, m-am îndreptat
Spre veșnica natură,
Și jertfă de-mpăcare-a fost
Întreaga mea făptură.

Căci o lăsasem de demult.
Uitînd-o pentru tine,
Copilul ei cel răsfățat
Și draga ei minune.

La umbra ulmilor pletosi
Veneam zile de-a rîndul,
Și fără țintă mă lăsam
Pribeag să-mi umble gîndul.

Iar vîntul șuiera mereu
Povești adormitoare
Și crengile se clătinau
Șoptind ispititoare.

Vorbeau încet, neconținut
De lumea depărtată,
De dragoste și de plăceri,
De tine, adorată!

III

Ochi, voi, stele mîngîioase,
Cu lumina-vă senină,
Luminați întunecimea
Noaptei mele cea deplină.

Dezveliți-mi din cer partea
Înălțatei fericiri,
Unde murmură în viersuri
Valul limpezei iubiri.

Don Juan s-avîntă-n cînturi,
Și în liniștea de seară
Se ridic-înaripate
Blînde note de chitară.

.....

Dar de ce zîmbește oare
Cînd în viersuri se avîntă?
Don Juan își bate singur
Joc de dragostea ce-o cîntă?

II. POEZII TIPĂRITE ÎN CADRUL UNOR STUDII DESPRE ȘT. PETICĂ

DESPĂRTIRE

A plecat de mult în lume,
Orice urmă i s-a stins,
Peste pragul vechei case
Mușchiul verde s-a întins.

Rătăci în lumea largă
Fără sprijin, nici iubire,
Dragii din copilărie
I-au pierdut de mult de știre.

Fruntea lui au netezit-o
Mîni străine,-amăgitoare;
Cei ce l-au iubit pe dînsul
Nu mai sunt acum sub soare.

PENTRU UN UMILIT

În fața morților gătiți,
Duși în convoi strălucitori

Urmați în șir de-orașu-ntreg,
Am stat mereu nepăsător.

Dar într-o zi s-a întâmplat,
Pe când ploaia covârșitor,
În calea mea de-am întâlnit
O-nmormântare din popor,

Un căruțaș ducea gonind
Un biet sicriu hodorogit,
În fugă,-n urmă, prin noroi,
De doi prieteni urmărit.

Din bietul trai de muncitor
Atîți abia s-au mai găsit
Tovarăși celui umilit,
Prieteni pînă la mormînt.

În urma mortului umil
Cu gestul larg am salutat,
Și-n ploaia ce cădea potop,
Ateu, atunci m-am închinat.

PENTRU MUNCĂ POEMĂ

La umbra ulmului bătrîn,
De zile grele învechit,
Venind pe cale osteniți,
Cei trei țărani s-au întâlnit.

De cînd umblau pribegi pe căi
Necunoscute tuturor,
Și singurateci și pustii,
Li s-a făcut de vorbă dor.

Iar cel bătrîn vorbi întîi,
Cu grai domol, cu gestul blînd,
În fața celor întâlniți
Își spuse tot ce-avea de gînd.

ÎNAINTE

Înainte, înainte, sufletul meu,
Pătrunde a lumii taine și legi,
Dezleagă probleme altor ascunse,
Te-nalță mereu,-nainte,-nainte...
În raze de aur se scaldă o lume,
Măreață se-arată cui o pătrunde,
Și pline de farmec nemaigrăit
Sunt toate aici. Nainte, înainte...
Privească-te alții cu ochii ironici.

[PRIETENI, SINGUR VREAU SĂ FIU]

Prieteni, singur vreau să fiu,
De-aceea mă lăsați.
Cînd dimineața s-a ivi,
Din trîmbiță sunați.

Căci iată,-n al juneței loc
Cînt păseri ca și-atunci,
Și soarele lucește trist
Prin singuratici lunci.

ADELA

Ah, sub teii plini de umbră
Cînd întîi mi te-am văzut,
Firei mele-ndurerate
Cîte visuri n-ai născut!

Azuriul vis din vremea
Candidei copilării
Se stinsese; mi-l răpise
Soața-ntii a dragostii.

Trestiana era dînsa –
Mult iubită și vicleană –
Și pe calea rătăcirii
A fugit ca Trestiana.

Aș fi vrut atunci pe bancă
Lîngă tine să m-așez,
Plecînd capu-mi pe genunchii-ți,
La voi două să visez.

Nu-i așa că fantasia
Mă-nălțase nemerit?
Tu – o mare aristocrată,
Eu – un proletar pîrlit!

[LOHENGRIN, OH, LOHENGRIN]

Lohengrin, oh, Lohengrin,
Mîină albă ca de crin,
Varsă dulcele-ți venin,
Lohengrin, oh, Lohengrin...

Jos, în umbra de răchită,
Doarme moara părăsită
Peste apa liniștită.
Uită dulcea ei ispită,
Lohengrin, oh, Lohengrin...

[DEASUPRA CERUL MAGIC ÎN FALDURILE SALEI]

Deasupra cerul magic în faldurile sale

Avea luciri de-aprinse serbări voievodale,
Și-n ochii tăi asemeni rîdea o amintire
A slăvei aurite din vechea-ne iubire.

Și prinsă-n vraja veche a dragelor povești,
Nălțîndu-te spre mine, voiși să-mi dăruiești
Iar buzele-ți arzînde în foc nemistuit,
Cînd, palidă în umbră, deodată te-ai oprit.

Tu n-ai mai spus nimica, adînc înfiorată,
Privirea îndreptîndu-ți spre zarea depărtată,
Plecași: coloană albă în rochia ta clară,
În noaptea parfumată de caldă primăvară.

CORBUL BARDULUI

Se plînge stinsul soare pe-al mărilor tezaur,
Pe culmi îmbălsămate de flori de rozmarin,
Tăcuți sub arme grele, cerniți vitejii vin,
Căci bardul blînd se stinge pe verzi cununi de laur!

Pe scutul de aramă, sfințit de vraciul faur,
Cu dreapta-i înțeleștată, cu chipul său senin,
Dormind în rece seară de somn adînc și lin,
S-ar zice-un zeu germanic cu barba lui de aur.

Pe marea tremurîndă trec jalnici cormorani,
Ducînd pe aripi sure povara lor de ani
Și-n ochi văpăi sinistre ce-n dese neguri ard.

Voi, păsări, triste păsări, cu glas vrăjit de fiord,
Vă strîngeți cerc sub manta furtunilor de nord,
Căci jos se rumpe-o harpă și moare-un falnic bard.

[APARI A MEA IUBITĂ ÎN SEARA-MBĂLSĂMATĂ]

Apari a mea iubită în seara-mbălsămată,
Căci luna, corn de aur, pe ceruri s-a ivit...
O, simt acum puterea în marmură să sap
Mărețul chip pe care în gânduri nu-l încap.
Și văd acel trup mândru în antica-i mărire
Cum strălucește dînsul în calda-i înzeire.

[ÎN OCHII MARI ȘI-ALBAȘTRI LUCIND ÎN FAȚA VIETEII]

În ochii mari și-albaștri lucind în fața vieții
Ca roua argintată în faptul dimineții
Purtau mereu vedenii din văile albastre
În cari crini sălbatici pun pulbere de astre.

[CODRULE]

Codrule,
Ia mai lasă-ți crengile
S-adumbrească frunțile,
Să uităm nevoile,
Că nevoia de-om uita,
Pe poteci noi vom cînta,
Să-ți slăvim noroadele,
Codrule!

[CEVA DIN MINE-N ULIȚI, ÎN CEAȚĂ-NHORBOTATE]

Ceva din mine-n uliți, în ceață-nhorbotate,
Ceva din mine umblă pribeag pe înnoptate
În negre mahalale umile și sărace,
Ceva din mine-alături cu bolnavii lor zace.

DIN „CÂNTECUL POETULUI“

În mijlocul simplilor oameni
Trăi-voi, profet pentru ei,
Cînta-le-voi viața lor dragă,
Dulcețile păcei și-a' lumei.

Spre seară, cînd soarele-apune,
Pe pragul căsuțelor lor
Voi sta spre odihnă adesea,
Pace vestind tuturor.

Curata lor viață arată
Atîtea pilde de bine,
Poetul le-alege pe toate,
Le cîntă cînd soarele-apune.

WALT WHITMAN

ÎN NOAPTEA CLARĂ

Iată ceasul tău, o, suflet,
Liber ia-ți în lume zborul,
Fără grija zilei aspre
Să te poarte-n pace dorul.

Te înalță-n altă lume,
Lasă gîndul să te poarte
La dorințele iubitei,
Las gîndirea să mă poarte
Noapte, stele, somn și moarte.

AL. PETÖFI

LA ETELKA

Vezi tu, iubito, Dunărea
Cu insuli presurată?
Icoana ta în pieptul meu
Așa-i înconjurată.

Și vezi din insuli cum răsar
Tufanii drăgălași?
O, dac-ai vrea iubirei mele
Speranța ca să-i lași...

POEZII PĂSTRATE ÎN MANUSCRISE

Sonete pentru Natalia

I

Prin tine mi-i frumoasă lumea,
Prin tine o admir și o găsesc superbă.
De câte ori se lasă a serei pace,
Gîndesc la timpurile atît de fericite.
A zilelor trecute farmec și măreție
Mereu îmi vor rămâne în minte neclintite.
Gîndindu-mă cu drag la clipele trăite,
Voi duce o viață cum n-aș fi vrut să fie.
Căci cît era de tristă, tu farmec îi dădeai
Și mă făceai să văd o lume ideală,
Lumină împrăștiind pe forma asta goală;
Și-o viață așa săracă măreț o împodobeai.
Ce zile! Ce splendoare! Cum sufletele noastre
S-au înțelese atunci, s-au unit la un loc,
De ne părea viața o mare de noroc.
Dar cum pe cer se văd adesea răzlețe astre,
Așa ne-am despărțit și nu ne-om mai vedea
Pe veșnicie poate. O, tu, viața mea!

II

Te apropii, mă cutremur și inima-mi se bate,
Furtuni de pasiuni în sufletu-mi aprinzi
Și-n o divină vrajă ființa mi-o cuprinzi,
De stau uimit în suflet și-n lume uit pe toate.
Cei dragi cată cu toți pricina astei patemi
Și îngrijiți se-arată de fața-mi ofilită
Și de privirea mea și tristă și pierdută,
Cu ochi așa de mândri ce n-ai putea să-i vatemi?
Și dacă lumea pare la toți așa de goală,
Iar viața ca o umbră nemernică și pală,
Mie mi-s toate astea cu-n farmec negrăit.
Căci mi s-arată lumea gigantică în față
Și plină de plăceri găsesc această viață
În farmecul de care acum îs stăpînit.

CÎNTEC DE SEARĂ

Pe cerul clar și-albastru se-nalță blînda lună
Împodobind cu farmec a stelelor cunună.
În iarba înflorită culcat iar zbor la visuri,
Amicul meu, e timpul, acum din harfă sună,
Seninele ei tonuri mă-nelțe în alte lumi
De visuri îndrăznețe, de oameni dreți și buni.

Luceafărul lucește departe spre apus,
El pare singuratec, o culme-a unui vis,
Și ca și el de rece se scurge a mea viață,
Lipsită de iubire, pierdută-n valul vremei.
Amicul meu, a harfei tonuri sublim mă-nalță
Și împăcat aș vrea fecioarele senine
Să lese-a lor privire cu dragoste spre mine.

[PE LACUL DE ROUĂ ȘI LIN CA CRISTALUL]

Pe lacul de rouă și lin ca cristalul
Scînteie o piatră și veșnic plutește,
Și mîndra sa față atîta lucește,
Că razele-i farmecă și cîmpul și valul.

Spre dînsa se-ndreaptă atîtea visări
Şi-atîtea vieţe se pierd căutînd-o
Şi totuşi, sărmanii, ei mor lăudînd-o
De pot s-o zărească din mari depărtări.

SUB ULM

Se mişcă ulmu-ncetinel
Din ramuri line clătînd
Şi şoimului din vîrful său
Grăieşte-n graiu-i drept şi blînd:

„Din aripi line fluturînd
Te-nalţă şoimule, în zbor
Şi cată-n zare de nu vezi
Venind spre mine-un călător.”

OBIDIȚI

ELEGIE

E umbră aicea şi-i răcoare
Şi bine-ar fi să ne oprim
    Să ne-odihnim;
Căci a-nceput să fie soare
Şi drumu-i greu şi prăfuit
    Şi-am ostenit.

Şi am umblat atîta doar!
Ținutu-ntreg l-am colindat
    În lung şi-n lat
Şi-acum o să-ncepem iar,
Acelaşi drum făr' de sfîrşit
    Şi urgisit.

POVESTE TRISTĂ

La mormîntul lor veniră
Ca să plîngă paseri mii,

Iar stelele le fură
Mortuarele făclii.

Sara vîntul le cînta
Împăciuitor, duios,
Elegia sa jelind-o
Printre ramuri răcoros.

Că țăranul ce-n amurg
Lîngă prispa casei lui
Spre-a-și uita de jale cîntă
Doina zilelor pustii.

Căci a lor întreagă viață
Se sfîrșise pe pămînt
Sub lumina blîndeii lune
Și sub teiul lin și sfînt.

GLASUL CÎNTECULUI VECHI

O, viersul cîntului străbun
Din nou l-am auzit,
Că răsuna, în case mari,
Cu glas necunoscut.

Și salba ce te-mpodobeă,
Cununa ta de veacuri,
Eu am văzut-o jucărie,
În mîna unor fleacuri.

Și simțul lor cel ostenit
Trudit o asculta.
O, cum de tine-și bat toți joc,
Sărmană țara mea!

O, viersul cîntului străbun
Mi-a fost dat să-l ascult
Pe plaiuri verzi, surîzătoare,
Ca-n vremea de demult.

Și, moștenirea ce-o păstrăm

Din vremuri nepătrunse
Credeam că va-mpietri pe toți
Cu farmece ascunse.

Dar voi tăcuți o ascultați
Și parcă n-o cunoașteți
Și glasul ei sună-n pustiu,
Lovește-n inemi seci.

Virtutea vinelor s-a scurs,
Lăsatu-va și ea;
O, cum îngădui mișelia,
Sărmana țara mea!...

*

Vă cîntă doina-n case mari,
V-o cîntă de mirare,
Dar nu-înțelege nimenea
Glasu-i vioi și mare.

Ei v-au stricat cu luxul lor,
V-au moleșit pe toți,
Și voi primiți ca să vă ia
De-actori și de netoți.

O, strămoșescul glas din vremi
Nepăsători vă lasă
Și mișelește răul drum
Urmați și nici vă pasă.

Copiii voștri-or rămînea
Fără-adăpost și loc
Și voi nici vă-ngrijii de ei,
Urmați al vieței joc.

Cîntați-mi doina, dragii mei,
Fermecătoru-i viers
Mă smulgă moalelor simțiri
Și lumii de eres.

*

Și dați încoace lira mea
S-o înstrunez de-acum,
Sosit-a vremea ca să plec
Pribeag pe lungul drum.

De-ar rîde lumea cît o vrea,
Eu tot voi încerca
Vîrtute nouă ca să-ți dau,
Sărmana țara mea...

[PE STRUNA HARFEI VECINIC TREAZĂ]

Pe struna harfei vecinic trează
Mărețe cînturi v-adunați
Și ușurele-n seara caldă
Pe-aripi de vînturi vă-nălțați.

Și-n singuratece colibi
Pătrundeți la cel asuprit
De-i amintiți mărirea lui
Și vitejia din trecut,

Căci se văd tainice luni
Din întunerec răsărind
Și singurateci către seară
Pe culmi de dealuri luminînd.

Și glasul cîntecilor vechi
Ce-atît de mult a amuțit
Răzleț acum din nou s-arată
In vaier trist și prelungit.

Din văi adînci, necercetate
Nici chiar de soarele ceresc
Un groaznic strigăt s-a-nălțat.

.....

Căci groaznic turnul boieresc
La răsărit se arăta

Și groaznic turla biserecei
Cu iadul greu i-amenința.

Și deznădejdei zdrobitoare,
Pe cîmpul țării s-a întins,
Cine să-i fie călăuz
Pe-al vieței mare, trist cuprins.

De-aceea vreau să mă cobor
Cu cîntul meu pînă la ei,
Balsam în inimi să le vărs.

.....

TATĂL

I

Se stinge în apus a soarelui lumină
Și pacea din trecut gîndul nu-mi mai alină,
Ci parcă cu încetul o grijă mă-mpresoară,
Adusă nesimțită de blîndul vînt de sară.

II

„Tată, Tată!” strigat-am în noapte,
Și glasul meu trist și a vîntului șoapte,
Pierzîndu-se-n negrul halelor lungi,
Făceau un răsunset de gemete-adînci.

Prin negrele ganguri, prin vechile sale,
Se pare că-un demon făcutu-și-a cale.
Un demon ce-n rîsete plînsu-mi răsfrînge
Și cată la pieptu-i de gheață-a mă strînge.

Să scap vrînd de greaua și neagra povară
Ce groaznic și rece tăcut mă-mpresoară,
Strigat-am zădarnic al tău nume, tată,
Să-mi mîngîi amarul, ca-n vremuri de odată.

Pe cer strălucește așa rece luna
Și vîntul se plînge cu vaiet acum,
De parcă-ar chema o lume pierdută;

Și numai la plânsu-mi natura e mută.

În mersul furtunei aud plînsuri multe
Ce trec și se duc să piară tăcute
În noaptea cea rece, ca spirite sfinte;
Zdrobit de durere, eu trec înainte.

III

Pe cîmpul ce se-tinde sub mîndra raz-a lunii
Și căreia pe veci vîntul în frunzesune-i
Aud parcăloviri de fier sunînd în noapte
Și eu înfiorat mă duc tot mai departe.

La țârmurile apei m-am așezat și stau
Gîndind la cei ce nu-s și altădată erau.
Un vuiet rar de clopot străbate măsurat.
Și-mi moare la picioare cu glasu-i cadențat.

Iar clopotul mărește și grija mea și groaza
Căci parcă-i glasul rece al morței, furioasa...
Ah, veșnic de acest gînd nu pot să mă desfac
Nici veselelor gînduri nu pot să-l împac.

CÎNTAREA INTUNERECULUI

Stinsese candilile-n săli
Un vînt iernatec, friguros,
Ce către seară s-a ivit
Din cîmpu-ntins și-ntunecos.

Pieriră cîntecile-atunci
Ce-atît de vesel răsunau
Și-n locul lor plînsori amari
În noaptea rece se-nălțau.

Se pare-un suflet chinuit
Ce-n spaima de-a se cufunda
De gura morței încleștat
În strigăt sufletul și-ar da.

Și cîți cu spaimă se opresc
În miez de noapte și ascult
Tînguitorul glas pribeag
Nainte nu-ndrăznesc mai mult.

Doar vreun suflet amărit
De-al răzbunării dor mînat
De-ar îndrăzni a s-avînta
Semeț pe drumu-ntunecat
S-aprindă candilile-n sală.

PLÎNGEREA FECIOAREI

ANFIBRAH

Furtuna vuieste năpraznic prin codri
Și singură-i fata pe verdele mal;
Acolo s-aruncă puternic, puternic,
Cu zgomote groaznice val peste val;
Iar dînsa se-neacă în plînsu-i cucernic
Și ochii de lacrimi i-s turburi și plini.

.....

Un plînset nu scoate pe morți din morminte.

APROAPE DE NEBUNIE

Afară vîntul se jălește,
Izbindu-se de crengi uscate,
Și-n jur singurătatea crește
Pe cînd suspin încet și trist.

Luna aruncă raze reci
Peste pămîntul amorțit,
Ce parcă doarme-un somn de veci,
Pe cînd eu stau ca aiurit.

De-aceea cat să mă înșel
C-un cîntec fără înțeleș,
S-alung urîtul, căci cu el

De-un timp stau atît de des!

ÎN PUSTIU

Mă-nconjură nețărmit
Pustiul sterp și arzător
Sub soarele de miazăzi
Arzînd în foc dogoritor.

Nu-mi dă iluzii de mișcare
Șoptirea unui pîrăoaș,
Ci numai eu neconținut
Nainte-mi port trudiții pași.

Cobori, amurg înseninant,
Apari, o, lună, mai curînd,
Sub dulcea liniște a ta
Să mă surprind atunci visînd.

Căci de nu-s oameni împrejur,
Pîrîul, codrul și cu luna
Prietenii dragi singurătății
Mi-or rămînea pe totdeauna.

[SARA RĂSARE POETUL]

Sara răsare poetul
Din umbra castanilor verzi
Și-și cîntă iubirea cu-ncet
Sub geamul iubitei mărețe.

La razele lunii el pare
Un înger din lumea de vise
Ce-n calde imnuri învoacă
Fecioară senină și rece.

E liniște-n casa întreagă
Și luna străbate-n odăi,
Iar raza-i învăluie tainic
Chipul fecioarei senine.

Și cîntecu-i leagănă visul:
Un vis în care ea vede
Amantul, un prost om la modă,
Și soțul, un gros burtă-verde.

[ÎN TRECUT VISAM IUBIREA]

În trecut visam iubirea
Ideală și curată,
Și iubita fără seamăn,
O fecioară nepătată.

Un castel era departe,
Într-o luncă tăinuită,
Dimineață verzii plopi
L-încunună cu-a lor ramuri.

Azi iubirea-i joc de cărți,
Soțul e-un bancher bogat
Și în aur lucitor,
Ah, se spală-orice păcat.

LA N.

Același dor îmi vine-n suflet -
Adus de flori de primăvară -
Ce l-am avut cîndva demult,
Cînd te-am văzut întîia oară.

Aceiași pomi își pleacă lin
Frunzișul verde, șoptitor,
În raza lunii tremurînd
Pe fruntea mea arsă de dor.

Și ca și-n nopțile de-atunci
Suntem noi ambii la un loc;
De ce ne parem deci streini,
Lipsiți de-al dragostei noroc?

[IUBIREA-I FOC MISTUITOR]

Iubirea-i foc mistuitor
Cînd ochii tăi o dăruiesc,
Așa cîntam demult un viers
Ce-acum des mi-l amintesc.

De-atunci trecut-au ani și ani
Și multe-n urmă au pierit,
Oceanul patimelor dulci
În valu-i multe a-nghițit.

Acum sunt singur și durerea
Mă strînge-n brațu-i obosit,
Și totuși falnic se înalță
Un cînt din timpu-ntinerit.

CÎNTECE MODERNE

CÎNTEC DIN DEPĂRTARE

I

M-ai întrebat blajin de port
În suflet tainice dureri
Ce-mi amărăsc pribeagul trai,
Lipsit de orice mîngîieri.

Și te-așteptai să-ți povestesc
Nemărginitul plin de foc
Al unei dragoști din trecut,
Purtată, fără de noroc.

Departe sunt de tine-acum
Și pot să mă destăinuiesc:
Nenorocirea mea a fost
Că n-am știut ca să iubesc.

II

Odat-am plîns împătimit
De dorul dalbei frumuseți.

Dar e de mult: eram pe-atunci
În vremea tinerei vieți.

Tîrziu de tot îmi răsări
În minte plînsul din trecut
Și din apusele dureri
Un mîndru cîntec am făcut.

III

Wer erfreute sich des Lebens
Der in seine Tiefen blickt!

Eram copii, - sub cerul cald
Urmam al jocurilor drum,
Și-adesea, glumind, reprezentam
„Viața-i vis, iubirea fum”.

E-o farsă veselă de tot,
Cum alta nu s-a pomenit,
Numai atît e trist în ea:
Eroul moare la sfîrșit.

[A TRECUT DE-ATUNCEA VREME]

A trecut de-atuncea vreme,
Multe visuri mi-au pierit.
Numai chipul tău cel gingaș
Îl văd ca și-n trecut.

Întruparea unor visuri
Pe pămînt vrem s-o găsim,
Dară visul vis rămîne
Și cu dînsul noi murim.

[ASEARĂ VISAT-AM LA RAZE DE LUNĂ]

Aseară visat-am la raze de lună,
La tine iubită și dulce stăpînă,
Pe cînd eram singur și ascultam cîntul
Ce blînd îl șoptea trecînd încet vîntul.

Și-atunci simțit-am și ochii mei calzi,
Și lacrimi calde curgînd pe obrazi,
De mintea-mi se-nalță uitănd tot pămîntul,
Și cine-a fost de vină atunci? Vîntul.

Căci n-aș vroi doară ca scumpa-ți gîndire
S-o supăr vorbindu-ți de calda-mi iubire,
Dar iată sunt singur și fără-a vrea cîntul
L-ascult, că-l șoptește duios prin crengi vîntul.

[ÎN SEARA ASTA M-AM GÎNDIT]

În seara asta m-am gîndit
Atît de mult la tine,
Că desprizîndu-te din vis,
Te apropiași de mine.

Împodobise luna cerul
Și îmi privea-n odaie,
Lăsînd în negrul întunec
O dungă de văpaie.

Și eu, privind-o cum trecea,
Gîndeam cu dor la tine,
Și aș fi vrut aieva chiar
Să te am lîngă mine.

CÎNTEC

Pe o pagină din Lamartine
Văd scris un nume de femeie
Ce cititorul l-a visat
Aprins de-a versului scînteie.

Desigur bietul s-a gîndit
La vreun suflet depărtat
Ce l-a iubit o primăvară
Și-apoi uitărei l-a fost dat.

Și el atunci ce iertător

Și-a împodobit aleasa lui
Cu tot ce-a fost găsit mai blînd
În plînsetul poetului.

De cîte ori ceea ce-am visat,
Nemaigăsind-o-n alte părți,
Ne-o făurim pe-nchipuirea
Din paginile unei cărți!

TRESTIANA ERA DÎNSA

Trestiana era dînsa
Mult iubita și vicleana,
Și pe calea rătăcirii
A fugit ca Trestiana.

Cînd în gîndul meu departe
Toată dragostea ți-o jur,
Mă gîndesc ce bine-ar fi
De acasă să te fur.

Lumea ta aristocrată,
Cu simțirile tocite,
Să o lași pe totdeauna
Pentru lumi mai fericite.

Să te duc în altă lume,
Sub un cer cu alte stele,
Unde dragostea-nflorește
Și cu visurile mele.

ÎN TYROL

Aimer, boire, chasser, c'est!
La vie aux enfants de Tyrol.

În Tyrol flăcăii beau
Pînă noaptea e tîrzie,
În Tyrol flăcăii cînt
Pe cînd soarele se suie.

Stelele privesc din ceruri
Drept în ochii fetelor,
Cari-ntunecă cu ochii
Strălucirea stelelor.

[DIN ȚĂRI DE TOȚI NECUNOSCUȚE]

Din țări de toți necunoscute
Venea poetul cîntăreț,
Pribeag în urma unor visuri
Ce singur nu le-înțelegea,
Căci n-a simțit vrodată clar
Ce-i cere inima, ce-i vra,
Dar dacă soarele lucea,
De-întreagă firea surîdea,
Îndată lira-și înstruna
Și vesel innuri le cînta.

Umblînd mereu rătăcitor,
Cu capu-n jos, cu mintea-n nor,
Pe-o sară clară poposi
La curtea ce-l ademini,
Și înstrunîndu-și lin chitara,
Cînta cu glas fermecător
O dorință nențeală,
Niște visuri azurii,
Și-n note tremurau ades
De țara lui dulci nostalgii.

[SE ÎNTINDE CÎMPUL VERDE ÎN ALBASTRUL INFINIT]

Se întinde cîmpul verde în albastrul infinit,
Și sub razele de soare el surîde fericit;
Falnic preotul naturei și-a plecat genunchii săi
Și în innuri strălucite el înalță către zei
Toată marea mulțumirea pentru rîul din lumină
Ce-l trimite facla zilei, nemișcată și senină.
Ca și preotul vechimei, vestitorul altor zile,
Cînd din nou petrec acum (ale) vieței mele zile,
Mă atrage ca un soare blînd și gingaș chipul tău
Și în versuri aurite se înalță cîntul meu.

[SUNT ZARZĂRII ÎN FLOARE ȘI CERUL E SENIN]

Sunt zarzării în floare și cerul e senin,
Sub maluri înverzite izvorul curge lin
Și valul lui șoptește vorbe-ademenitoare:
„Rămii aici, copile, cu fruntea gânditoare,
Ce-n lumea largă-atîtea neazuri grele porți
Și fără știre duci povara grelei sorți.
Aici viața-ntreagă voios tu poți să fii,
Numai de nu-ntorci gândul spre vremile dintii.
Și ca să te văd veșnic cu zîmbet pe obraz,
Fermecător suna-voi din micul meu talaz,
Și plopii cu frunza șoptitoare ce se pleacă
Ei ș-or întinde umbra și-ncet te vor cuprinde
Cînd caldul soare-al verei pe cer se va aprinde,
Și-atunci tu visa-vei sub cald albastru cer
La vremile senine de cînd trăia Omer.
Și te-i uni atunci în taină cu natura
Ce veșnic ai iubit-o și-o cînți întotdeauna,
Și orșicît de rece ți s-a părut odată,
Cu cît mai mult vedea-ve-oi, părea-ți-va mai curată.

[PLOPI CU FRUNZA ȘOPTITOARE]

Plopi cu frunza șoptitoare
Ce se pleacă-ncet la vînt,
Auriți, scăldați de soare,
Măresc farmecul cel sfînt.

Îmi umpli toată viața mea
De-un înțeleș divin
Și-un farmec dulce îi reverși
Cît n-aș putea să spun.

[CURGE SIRETUL LIN, MIȘCÎND DIN VALURI]

Curge Siretul lin, mișcînd din valuri,
Razele soarelui joacă sub maluri,
Noi veseli cîntăm amurgul de vară,
Pe plută lucesc, ard focuri de seară.

Bătrînul rîu adesea cu dor ne îndrăgește
Și să ne-mbrățișeze fierbinte-ades dorește,
Ci rău cine se-ncrede,că-i tare amăgitor,
Dar nu-i vrem toți iubirea trudită și bătrînă.
Băieți, acum haide, luați seama la cîrmă!

SONET

Pădurea mijeste, colinele dorm
De raze de lună ușor legănate,
Iar limpezi, izvoare încet mîngiate,
De raze-mbătate, și ele adorm.

Doar luna în ceruri abia mai veghează,
Fecioară cernită și iubitoare
De o ființă depărtată
Încolo făptura visează.

Ca luna eu singur străin rătăcesc...

[O ZI DE TOAMNĂ LINIȘTITĂ]

O zi de toamnă liniștită,
În aer pace și senin,
Și-abia de-o foaie vestejită
Se scutură încet și lin.

În pacea care mă-nconjoară
Un glas posedă toată firea,
El plînge lin singurătatea
Și apropierea iernei grea.

SONET

Crizantemele crescut-au printre foile pălite
În grădina neumblată unde iedera se-nalță
Peste ziduri de-și arată surîzînd a ei față...
...Au pierit încolo toate frumusețile trecute.

Este liniște în aer și senin pe albastrul cer,
Rîndunelele se-adună și pornesc în cîrduri mari,
Iar livedea-i presărată de foi galbene și rari,
Noaptea-i brumă și răcoare și se lasă-adeșea ger.

NOAPTEA CLARĂ

Ce frumoasă-i noaptea clară și ce gingașe suspine
Vîntul blînd al primăverii în urechi face să sune
Cînd în liniștea tîrzie peste cîmpi adie - încet.
Cerul, boltă fermecată pentru -n visător poet,
Plin de stele strălucite printre cari trece luna,
Pare-o mantie ce-ascunde a iubirei taine numa
Și așterne peste lume blînda pace-a unui vis.
Învăluite-n neaua albă vîrfuri nalte rînduiri-s
De se par în raza lunii ca fantastici arătări,
Înspre cari ridică șovăielnice cărări.
E-un tablou al dulcii liniști unde doar singurătatea
De la inemi zbuciumate pacea și seninătatea.

[ABIA TE VĂD ȘI CAD PE GÎNDURI...]

Abia te văd și cad pe gînduri. Atîtea amintiri
Din vremuri de odinioară-mi trec pe dinainte,
Duiioase amintiri din ceasurile sfinte
A unei timpurii, dar veșnice iubiri.
Se stinge în apus a soarelui lumină
Și-o pace-ncet se lasă în gîndurile tale;
Ci eu privind la tine în clipele acele,
Mă simt trist ca și ziua ce stă ca să apună.
Căci anii lini vor trece și zilele senine
S-or depărta: atunci departe-i fi de mine.
Icoană ideală a sufletului meu.
Și eu pentru vecie rămîne-voi departe,
Poet uitat și care avut-a doar ca parte
Să cînte, să iubească, să sufere mereu.